

materialisten

MARS 1974 Pris kr. 8,-

skrifFserie 4

Kritikk

av

KAG-Bergen

KAG/Bergen - sekterismen som politisk prinsipp.

Klassekampen nr. 8 i år melder om at "en ny organisasjon under navnet "Kommunistiske Arbeidsgrupper" (KAG) er dannet i Bergen nylig. Denne mini-organisasjonen består bl. a. av noen få personer som er gått ut av SUF(m-l)". Sjøl om organisasjonen er liten (den består av 9 tidlegare medlemer av SUF(m-l) og eit litt størrre tal tidlegare "sympatisørar") og geografisk avgrensa stort sett til Filosofisk Institutt ved Universitetet i Bergen, er det likevel viktig å gå inn på den politiske linja som gruppa står for. Vi vil i denne artikkelen visa at KAG står for ein politikk som - under dekk av revolusjonære og sosialistiske fraser - oppnøgjer sekterismen til politisk prinsipp. I sak etter sak har dei kjørt fram linjer som - dersom dei vann oppslutning blant kommunistar og andre progressive - ville skilje kommunistane frå folket, isolere arbeidarklassen frå deira viktigaste allierte, og splitte folkets kamp for dagskrava etter ideologiske skiljelinjer. Vår kritikk av KAG byggjer her i hovudsak på skriftlege og muntlege utsegner frå leiarfigurane Hans Ebbing, Arne Overrein og Trond Spurkeland. Dette fordi KAG enno ikkje har stått fram med noka politisk plattform sjøl om dei har etablert seg som ein sjølvstendig politisk organisasjon.

KAG vart oppretta i februar etter at ni medlemmer melde seg ut av det dåverande SUF (m-l)-stud. Bakgrunnen for dette brotet var i korte drag følgjande: Hans Ebbing, som aldri har vore medlem av nokon m-l-organisasjon, hadde i lang tid ført fram kritikk av sider ved m-l-rørslas politikk. Hausten 1972 utga han eit omfattande offentleg åtak på m-l-rørsla under titelen: "Sosialismen fra vitenskap til sitatdyrkelse". Dette skrivet ga uttrykk for ei grunnleggjande negativ vurdering av m-l-rørsla både når det gjaldt indre liv og organisasjonsform og politisk innsats, politisk linje og ideologisk grunnlag.

Om det indre livet drog Ebbing fram slarv av typen "... nye kadre får et vink av de eldre om hvem de kan "snakke" med og hvem ikke". "Ingen kan kritisere ledelsen uten å få sitt klassestandpunkt mistenkliggjort". Han forteller at "politisk dobbeltmoral" og "gjennomgående uærighet" pregar m-l-rørsla - uttrykk som seinare blir "modifisert" til "politisk schizofreni" og "utilforlatelighet". "Opportunisme", "teoretisk og politisk sløvsinn" og "skinnhellighet" er dels kjenneteikn ved heile m-l-rørsla og dels ved leiinga. Og Ebbing konkluderer sitt skriv med ein appell til handling: "de gode kreftene... (må) tilstrebe en enhetlig opp特reden" mot m-l-rørslas politikk og leiing.

Men samstundes som Ebbing - både gjennom dette skrivet og på andre måter (m. a. i Studentersamfunnet og gjennom veggavisdebatt på Universitetet) kjørte ut slike åtak på m-l-rørsla, sto han fram som "sympatisør" av MLG og SUF (m-l). På sommarleiren 1972, gjennom tilgang til interne debatblad og gjennom støttemedlemskap til MLG på Universitetet hadde han høve til å kjøre sin kritikk fram og få den debattert i heile m-l-rørsla. Ebbing utnytta i svært liten grad desse rettane. I stande spreidde han kritikken sin offentleg MLG slo difor fast at praksisen hans ikkje var noko uttrykk for eit sympatisørtilhøve til m-l-rørsla, og det vart vedteke å fråta han sympatisørrettane medmindre han gjennom ein forpliktande sjølkritikk synte at han verkeleg var interessert i å kritisere MLG for å styrke organisasjonen. Ni medlemmer av SUF(m-l)-stud sa så ifrå om at dei var samde med Ebbing i hans hovudsynspunkt, og at dei utan støtte frå han i den interne debatten ikkje såg noka mon i å oppretthalde medlemskapet sitt.

KAG's praksis etter brotet syner oss at utfalla og oppfordringane frå Ebbing ikkje var uttrykk for "uheldige formuleringar" og "misforståingar" (slik 'dei ni' hevda). "Sympatisørarbeide" hans var av same slag som et som Helge Seip utførte "for Venstre" før splittinga. Skilnaden var berre at Ebbing oppnådde ynkelege resultat ved splittingsverksemda si.

Like fullt er det viktig å skape full klårleik kring den politiske linja som KAG stiller opp mot den kommunistiske linja til AKP(m-l). Det var denne hovudlinja som dei ni solidariserte seg med når dei gjekk ut.

KAMPEN MOT EEC - FØRT UT FRÅ ARBEIDAR-KLASSEN SINE INTERESSER ELLER "TIL FORSVAR FOR EIN BORGARLEG SJØLRÅDERETT" ?

Kampen mot EEC var hovudoppgåva til m-l-rørsla i fleire år før folkerøystinga i fjor haust. Vi overdriv ikkje når vi seier at inga anna einskildsak har hatt så mykje å seie for utviklinga av m-l-rørsla - politisk og organisatorisk. Men KAG finn nokre av hovud-ankepunktene sine i den linja som vi hadde for denne kampen.

Hans Ebbing hadde mest konsekvent uttrykt det rådande synet i KAG: "Dersom kampen for sjølråderetten ikke går mellom en sosialistisk og en borgelig sjølråderett (med andre ord: revolusjonær kamp for å knuse/forsvare et statsapparat), men til forsvar for en borgelig sjølråderett, da går hovedmotsigelsens grense mellom to fraksjoner i borgerskapet, den fraksjonen som har fordel av å oppgi den og den fraksjonen som har fordel av å opprettholde den. EEC-kampen var et eksempel på det. I en slik situasjon blir arbeiderklassens rent taktiske vurderinger av om sjølråderetten tjener deres langsiktige interesser eller ikke, avgjørende. Skulle vi kommunister forsvare denne form for sjølråderett ubetinget, ville vi havne i nasjonalopportunisme. Vi kan derfor ikke snakke om Den nasjonale sjølråderetten, fordi det tilslører dens konkrete klassekarakter i praksis. Sjølråderetten er ikke hevet over klassene. Det mener bare borgerskapet som forsvarer den "ubetinget". Arbeidsprogrammet til AKP(m-l) derimot snakker om den nasjonale sjølråderetten rett og slett. Det er tildekkende og farlig."

"Siden ingen av de organiserte venstrekriftene på noe tidspunkt klarte å forene kampen mot EEC med

den langsigtige kampen for sosialismen, måtte kampen mot EEC i realiteten kjempes på småborgerkapets ideologiske premisser. Den objektive skillelinjen i kampen gikk mellom to fraksjoner i borgerskapet: Storborgerskapet (monopolborgerskapet) som ikke lenger har noen objektiv interesse av en nasjonal stat med en viss politisk selvråderett, men av et "internasjonal" statapparat - og småborgerskapet (særlig bønder og fiskere) som stadig har levende interesse av et nasjonalt statsapparat. Frykten for splittelse i Folkebevegelsen satte en effektiv stopper for ethvert forsøk på en konsekvent venstredreiling i det politiske grunnlaget for kampen."

Og kva ei slik "konsekvent venstredreiling" skulle innebere, har Arne Overrein gjeve oss eit vink om: EEC-kampen blir ikke gjort til et spørsmål om samfunnssystem, sosialisme eller kapitalisme" - slik oppsummerer han sin kritikk mor m-l-rørsla si linje. Og vidare: "Parolen om kamp for norsk sjølråderett kan bare stilles opp i samband med parolen om kamp for sosialismen. Ellers vil illusjonen om fullstendig sjølråderett under kapitalismen få fotfeste blant massene."

Vi skal ta opp dei viktigaste elementa i KAG's syn på kampen for sjølråderetten:

1. Påstanden om at berre når revolusjonen blir stelt på dagsordenen misser kampen for sjølråderetten sin borgarlege klassekarakter.

Lenin definerer nasjonal sjølråderett som retten til eigen statleg eksistens. Stalin har gjeve ein meir utfyllande definisjon: "Sjølråderetten betyr at berre nasjonen sjøl har rett til å avgjere sin eigen lagnad, ingen har rett til med vald å gripe inn i livet å nasjonen, øydeleggje skulane og andre institusjonar, øve vald mot dei nasjonale seder og skikkar, undertrykkje språket og avgrense rettane til nasjonen. Dette betyr sjølsagt ikkje at sosialdemokratiet kjem til å stø opp under alle skikkar og institusjonar som finst i ein nasjon. I kampen mot valdshandlingane mot ein nasjon, vil det forfekte nasjonens rett til sjøl å avgjere lagnaden sin, men det vil samstudes agitere mot dei skadelege

skikkane og institusjonane som nasjonen har, slik at arbeidsfolket i denne nasjonen skal kunne frigjere seg frå dei."

Ebbing er på linje med Lenin og Stalin når han seier at retten i seg sjølv ikkje har nokon bestemt klasse-karakter, men kan tene ulike klassar, avhengig av den historiske situasjonen. I Norge i dag er det arbeidarklassen, småborgarskapet og faktisk deler av det lågare og mellomstore borgarskapet som har objektive interesser av å oppretthalde sjølråderetten, medan monopola og handlangarane deira (f. eks. i DNA/LO-leiinga) ønskjer å gje avkall på den. Men Ebbing gjer inga analyse av den konkrete situasjonen i Norge. I staden blandar han sjølråderetten saman med klasse-karakteren til staten! og seier at så lenge statsapparatet er eit borgarleg undertrykkingsapparat, må kampen for sjølråderetten vera borgarleg. Ebbing kjem difor fram til at sidan arbeidarklassen har langsiktige interesser av å knuse dette statsapparatet, må den føre kampen mot EEC ut frå dette målet; dvs. "gjere kampen til eit spørsmål om kapitalisme eller sosialisme". At ei slik linje vil splitte sosialistar frå ikke-sosialistar både innanfor og utofor arbeidarklassen, og dermed v vere til fordel for dei som ønskjer å selje sjølråderetten, har ikkje KAG innsatt.

2. Påstanden om at kommunistar "betina" og ut frå "taktiske, langsiktige vurderingar" skal forsvare sjølråderetten.

Både dei kortsiktige interessene til arbeidarklassen og folket såvel som dei langsiktige måla - sosialisme og kommunisme - peikar ut forsvar av sjølråderetten som hovudspråsmål i kampen mot EEC - ikkje "spørsmålet om samfunnssystem, sosialisme eller kapitalisme".

På kort sikt vil tap av sjølråderetten føre til verre kår for folket. Auka dyrtid, hardare rasjonalisering og monopolisering med fare for tusenvis av arbeidsplassar, utsiktene til full resering av landsbygda - alt dette er berre ein del av dei konsekvensane eit EEC-medlemskap

vil få. Tap av sjølråderetten vil bli ein innfallsport og eit startskot for ein kraftig offensiv frå norsk og utenlandske imperialisme, og rettar og vilkår som folket har slåst seg til, vil gå tapt.

Like viktig blir det å forsvare sjølråderetten når vi vurderer ut frå dei langsiktige måla våre. Ein sosialistisk revolusjon vil møte langt hardare motstand i eit halvkolonialt Norge under vest-tysk imperialistisk dominans. Den samla reaksjonen i Europa vil kunne mobiliserast mot den norske arbeidarklassen, og Europahæren vil kunne setjast inn. I eit Norge med nasjonal sjølråderett vil motstandaren vere svakare. Samstundes vil den nye sosialistiske staten økonomisk og resursmessig ha støpare bein å stå på.

Difor blir det ei sak for kommunistane og arbeidarklassen å halde oppe norsk sjølråderett. Difor gjekk m-lørsla sin politikk ut på å vere dei mest konsekvente og "ubetinga" forsvararar av sjølråderetten, og fylke kring seg alle klassar, grupper og einskildpersonar som var samde om kravet: Forsvar norsk sjølråderett.

3. Påstanden om at småborgarskapet "ubetinga" forsvarer norsk sjølråderett.

Kampen mot EEC har ikkje gjeve noko grunnlag for å hevde eit slikt syn. Tvert om har vi sett (og Ebbing vedgår dette sjøl - sjå sitat ovanfor) at monopol-kapitalen var dei ivrigaste etter å selje norsk sjølråderett og brukte alle midlar til å føre folk bak lyset for å nå dette målet. Heller ikkje om den delen av borgarskapet som etter kvart slutta seg til motstandsfronten, kan vi seia at dei "ubetinga" forsvarte sjølråderetten. Tvert om; desse laga var dei mest vaklande og minst konsekvente EEC-motstandarane. Det kom til uttrykk gjennom vakling i leiinga hos Folkerørla, t.d. på spørsmålet om å bryte tingingane i Brüssel, når det galdt politiske streikar som kampmiddel, i synet på arbeidarklassens økonomiske vilkår som argumentasjonen grunnlag mm. Og etter folkerøystinga har Korvald-regjeringa - med klassebasis i ein del av

desse laga - gjeve uttrykk for den same vaklinga gjennom f. eks. å gå inn for utviklingsklausul i handelsavtalen.

Ebbings spekulasjonar om klasseinnhaldet i EEC-kampen bidrar til å skape illusjonar om borgarskapet som ei kraft i forsvaret av sjølråderetten, og underslår dermed at det er arbeidarklassen som må vere drivkrafta i den nasjonale kampen. Stalin har streka opp den korrekte marxist-leninistiske linja på denne måten:

"Tidlegare var borgarskapet sett på som leiarar for nasjonane; det forsvarte rettane og sjølstendet til nasjonane og sette desse tinga "høgst av alt". I dag finst det ikkje att eit spor av "det nasjonale prinsippet". I dag sel borgarskapet rettane og sjølstendet til nasjonane for dollar. Fana for nasjonalt sjølstende og nasjonal suverenitet er blitt kasta overbord. Det er ingen tvil om at denne fana må reisast av dykk, representantar for dei kommunistiske om demokratiske partia, dersom de vil bli nasjonens kraft. Det finst ingen andre som kan reise denne fana. Slik står sakene no. Det er klårt at alle desse omstenda må gjere arbeidet lettare for dei kommunistiske partia som endå ikkje er komne til makta." (1952).

4. Påstanden om at m-l-rørsla "blandar saman"
kampen for sjølråderetten (som er eit politisk krav)
med økonomiske krav som t. d. sjølberging.

KAG hevdar at vi, når vi seier at den nasjonale sjølråderetten kan brukast til å forsvare dei økonomiske interessene til arbeidarklassen og folket, skaper illusjonar om eit progressivt Norge under imperialismen og skaper tru på at sjølråderetten kan endre dei grunnleggjande makttanhøva i samfunnet. Vårt syn på dette er, slik vi har hevd gjennom heile EEC-kampen: Det er mogeleg å halde oppe den nasjonale sjølråderetten under kapitalismen, sjøl i eit land med eit imperialistisk borgarskap omgjeve av utanlandske imperialistiske makter. Sjølråderetten har positiv betydning

for livskåra til det arbeidande folket, også på det økonomiske området. Mellom anna blir oppretthaldingen av sjølråderetten eit reiskap i kampen mot dyrtida, for sikring av fiskeressursane gjennom 50-mils fiskerigrense, mot rasering av landsbygda gjennom kamp for statlege støttetiltak. Og sjølråderetten kan få endå større positiv betydning enn den har i dag etterkvart som klassekampen blir skjerpa, einskapen i folkets rekker blir styrkt og kampdugleiken aukar. Då vil folkelege aksjonar tvinge fram endringar i politikken som ivaretar folkets interesser. Berre folk som lever i fullstendig isolasjon frå den norske klassekampen kan hevde at oppretthaldning av sjølråderetten ikkje har betydning for dei økonomiske tilhøva.

At sjølråderetten kan ha ei slik positiv betydning, betyr sjølvsagt ikkje at den er nokon varig garanti for folkets levekår. Vinningane som folket oppnår under borgardiktaturet vil alltid vere i fare. Like lite kan sjølråderetten uten vidare snu opp ned på det norske klasseksamfunnet og gje makta til arbeidarklassen. For at sosialismen skal kunne byggjast i Norge, må arbeidarklassen vinne statsmakta gjennom ein sosialistisk revolusjon. Men nasjonal sjølråderett gjer - slik vi tidlegare har vist - denne kampen lettare, og kan i visse situasjonar ha avgjerande betydning for siger eller nederlag i revolusjonen. I så måte er sjølråderetten "ein positiv byggjekloss i kampen for sosialismen."

5. Påstanden om at EEC-kampen var eit nederlag for m-l, rørsla.

Rett etter folkerøystinga oppsummerte SUF(m-l)s propagandalag på filosofisk institutt (omtrent identisk med noverande KAG) EEC-kampen på følgjande vis:

"Tolkinga av avstemningsresultatet. Debatten viste en nøktern holdning. For m-l-bevegelsen må det avgjørende vere i kor sterkt grad ei anti-imperialistisk bevissthet låg til grunn for motstanden." Og: "Det blei særleg peikt på at for bønder og fiskarar var det næringsinteresser som i liten grad blei vurdert ut frå eit anti-imperialistisk perspektiv som låg til grunn for standpunktet."

Det avgjerande for KAG er ikkje siger eller nederlag for folkets kamp - ikkje iengong framgang eller tilbakegang. Det blir ikkje vurdert som positivt at folkerøystinga var folkets første omfattande siger i klassekampen etter krigen, og i så måte eit vendepunkt. Tvert i mot: "At det var fleirtal for på stader der AKMED var mest aktiv (drabantbyar i Oslo og Bergen) kan også trekke i same (nøkterne) retning." På dette "vitenskaplege" grunnlaget trekker Hans Ebbing konklusjonen: "I folkets foreløpige seier skjuler det seg et nederlag for m-l-bevegelsens EEC-linje." Påstanden er tidlegare sett fram av anti-kommunisten red. Arthur Berg i "Dagen" - på same grunnlag.

KAG's oppsumming gjev uttrykk for eit syn på det kommunistiske partiet si rolle som fullstendig strir mot marxismen-leninismen: Vår målsetjing for å delta i klassekampen skulle ikkje vera å vinne siger for folkets interesser, men å "utvikle og tilføre dei sosialistiske perspektiva." Vi skal kome attende til dette seinare.

Men i tillegg: For at røyndommen skal høve saman med KAG's dystre oppfatning av det politiske nivået hos folket, vert røyndommen "omskapt" med eit pennestrøk. Alle som har delteke nokolunde jamnt i motstandsarbeidet utan ideologiske skylappar, vil vite at betydelege deler av folket - ikkje minst blant bønder og fiskarar - hadde (og fekk tilført gjennom kampen) klare oppfatningar av kva norske og utanlandske interesser som sto bak og freista presse Norge inn i EEC. Fleire og fleire fekk innsikt om at statsapparatet ikkje var noko som "sto over klassane", men tvertimot vart kasta for fullt inn i kampen på fienden si side. AKP(m-l) vil slett ikkje åleine ta på seg æra for alt dette. Vi trur likevel at sjølv om vi utgjorde ein relativt liten døl av motstandsfronten, så hadde vår innsats og propaganda ikkje minst å seie for denne utviklinga. Og det beste provet for dette er vår eigen framgang gjennom kampen - både i medlemstal, organisatorisk utbygging over heile landet og den politiske styrken som kjem til uttrykk fremst gjennom klasseanalysa og programma som vart vedtekne på skipingskongressen til AKP(m-l). Få av oss som braut ut av SF

i 1969 drøymde då om at det første målet vårt - skipinga av eit kommunistisk parti - skulle vere ein realitet alt i 1973.

At den auka innsikta og det styrkte politiske medvitet hos folk framleis eksisterer side om sode med inngrødde brokker av borgarleg ideologi, er ikkje overraskande for marxistar. Det syner oss at kommunistane sitt arbeid for å fostre folket ideologisk og politisk må gå føre seg over lang tid. Vi må ta utgangspunkt i den innsikta folk sjøl har (og den går ofte langt djupare enn hos kommunistane), stø fast opp om alle tiltak som fremjar folkets interesser og utvikle forståinga på grunnlag av praksis og erfaring.

Sidan medvitet utviklar seg på grunnlag av praksis, så er det allment slik at ideane har ein tendens til å hengje etter den objektive utviklinga. Å gje seg til å klage over kor sørgeleg det står til med medvitet (hos alle andre) kvar gong ein oppdagar denne allmenne sanninga, er eit uttrykk for forakt for den faktiske politiske innsikta og kampevna hos massane, samstundes som det inneber ei kolossal overvurdering av dei teoretiske supermennene (filosofane) som skal utføre den (umogelege) oppgåva å formidle den "rette" teorien før folkemassane sine eigne røynsler gjer jordbotnen mottakeleg.

6. Oppsummering.

KAG går imot at marxist-leninistar skal forsvere den nasjonale sjølråderetten "ubetinga" og hevdar at så lenge kampen ikkje går om makta i staten, er det ein (små)borgarleg kamp. Dei spreier illusjonar om borgarskapet som forsvararar av dei nasjonale rettane, og går inn for at kommunistane skal gjere kampen mot EEC til eit spørsmål om samfunnssystem, kapitalisme eller sosialisme. Dei objektive følgjene av denne linja vil vere å splitte kommunistane frå resten av folket og såleis gjere borgarskapet den største teneste. I beste fall vil KAG's linje - dersom ho får innpass utanfor filosofisk institutt, skape forvirring blant progressive

og svekkje kommunistane sin innverknad på fronten. I verste fall vil kommunistane stille seg heilt utanfor den masserørsla som har vokse fram kring forsvaret av sjølråderetten. Resultatet vil tverraust bli at borgarlege og småborgarlege innslag i fronten får rå grunnen åleine - noko som både vil svekkje den kortsigte kampen og gjere stor skade for sosialismens sak.

For kommunistar kan "spørsmålet om samfunnssystem - sosialisme eller kapitalisme" berre avgjeraast på ein måte: Gjennom ein sosialistisk revolusjon. Å løyne dette perspektiv, vil vere å så reformistiske illusjonar mellom folk. Når Overrein - som elles er så ivrig etter å unngå "tilsløring" - vil gjere kampen til eit spørsmål om kapitalisme eller sosialisme, kan vi ikkje forstå han annleis enn at kommunistane i tida før folkerøystinga skulle gjere til hovudsak å fortelje folk at ei røyst mot EEC var ei røyst for den sosialistiske revolusjonen og proletariatets diktatur. Ei slik linje ville bli motteken med takk av Unge Høgre og alle andre som prøvde å så splid i NEI-fronten etter slike skiljelinjer. Eller har Overrein gløymt Unge Høgres annonsekampanje før folkerøystinga?

Vi finn det også naudsynt å dra visse historiske og internasjonale paralellar. Linja med neglisjering av den nasjonale kampen og "sosialistiske" frontar som splittar motstandsfronten er særprega for trotskismen. Og frå Overreins "gjere kampen til eit spørsmål om sosialisme eller kapitalisme" og "paroler om sjølråderett berre i samband med paroler om sosialisme" er steget ikkje langt til trotskistane si parole i kampen mot EEC: "Nei til EEC - for eit raudt Europa". KAG's "analyser" og paroler er ei opning for trotskismen - det blir opp til dei sjølå avgrense seg frå den dersom dei ønskjer det!

SMAÅBORGARSKAPET - FASTE ALLIERTE FOR
ARBEIDARKLASSEN.

To spørsmål om småborgarskapet har stått sentralt i kampen mot KAG:

- 1) Er småborgarskapet ein "fraksjon i borgarskapet" eller er det ein undertrykt og utbytta klasse ? (jfr. Ebbing sitert i førre avsnitt)
- 2) Finst det eit objektivt grunnlag for ein strategisk og varig allianse mellom arbeidarklassen og det arbeidande småborgarskapet for eit sosialistisk Norge ? I kampen mot EEC stelte sjølsyssette bønder og fiskarar seg side om side med arbeidarklassen - i pakt med sine beste demokratiske, nasjonale og sosialistiske (!) tradisjonar. Positive og negative røynsler frå alle tidlegare revolusjonar syner sameleis at arbeidarklassen må alliere seg med hovudtyngda av småborgarskapet og at dette er både fullt mogeleg og heilt naudsynt dersom den sosialistiske revolusjonen skal sigre.

Mot marxist-leninistane har alltid trotskistane framstelt småborgarskapet som kronisk upålitande og vaklende. I sitatet anført ovanfor går Hans Ebbing eit drygt steg hinsides trotskismen - han gjer bønder og fiskarar til ein fraksjon i borgarskapet - herskarklassen !

Vi går ikkje her i detalj inn på bøndene si stilling i Norge, men viser istaden til Raude Fane nr. 3-4/72 om klassetilhøva på landsbygda. Vi meiner alle faktiske kjennsgjerningar peikar på at det store fleirtalet av bønder og fiskarar er undertrykte og utbytta - anten av det fåtallige borgarskapet i jordbruk og fiske, av landbruksmonopola (Fellesmeieriet, Gartnårhallen osb.) eller av monopolkapitalens stat gjennom skatte- og avgiftspolitikken, jordbruksoppgjera, skulesentralisering, rasering av det vesle som finst på landsbygda osb. Å omtale desse gruppene som ein fraksjon av borgarskapet, er å tildekkje skiljet mellom dei som lever av sitt eige arbeid, og dei som lever av andres arbeid, utbyttarane. Dette er et grunnleggjande skilje i marxistisk klasseanalyse. Ebbings klasseanalyse syner oss kor langt bort frå det

verkelege livet ein kan kome når ein tek utgangspunkt i uforståtte marxistiske omgrep med målsetjinga å avgrense seg frå "dogmatismen" og "nasjonalopportunismen" i m-l-rørsla. Slike "teoretiske" utgreiingar er ikkje berre ei hån mot marxismen, men først og fremst mot dei delene av det arbeidande folket som Ebbing med eit ønnestrøk kastar i armane på herskarklassen.

Vi kjenner berre ein som har uttrykt liknande synspunkt, rett nok i mindre vitskaplege ordelag. Men så er det også nokre år sidan Håkon Lie kalla seg marxist.

Sjølvsgart høyrer ikkje bønder og fiskarar til arbeidarklassen ut frå tilhøvet dei har til produksjonsmidla, Men småborgarskapet får stadig større felles interesser med arbeidarklassen. Korkje arbeidarklassen eller bønder og fiskarar har interesse av monopolkapitalens rasering av landsbygda. Det store fleirtalet av bønder og fiskarar har inga framtid innanfor eit kapitalistisk system. Dei er dømde til ruin eller proletarisering. Difor har dei objektive interesser av sosialismen. Berre i eit sosialistisk Norge kan jordbruks og fiskerinæringa tryggjast på basis av sjølberging og fornuftig utnytting av ressursane. Berre sosialismen kan gje varige sigrar i kampen mot avfolkning og rasering - og gjere den norske landsbygda til levedyktige samfunn. Difor meiner AKP(m-l) at ein av dei viktigaste oppgåvene for den sosialistiske revolusjonen i Norge er å tryggje småproduksjonen og dermed busetjinga på landsbygda gjennom støtte frå den sosialistiske staten. KAG går inn for betinga støtte - ingen støtteformer skal kome i motsetning til kollektiviseringa av jordbruket. Vi vil heller ikkje løyne at kollektivisering og sosialistiske produksjonstilhøve er dei endelege måla våre. Men ut frå røynslene i sosialistiske land innsier vi at dette er ein langvarig prosess som må byggje på friviljug tilslutning frå bøndene. Berre gjennom å utvikle sosialistiske føredøme og samstundes støtte vilkårslaukt alle dei som ikkje i første omgang sluttar opp om kollektiviseringa kan vi byggje sosialismen på landsbygda samstundes som vi tek vare på og styrkjer ein-

skapen i folket. Det kjem til å finnast nok av dei som vil freiste & splitte arbeidarklassen og bøndene med skremsler om tvangskollektivisering og rasering av småproduksjonen!

KAMPEN FOR DAGSKRAVA.

Som kommunistar tar vi i AKP(m-l) folkets livsvilkår som utgangspunkt for kampen vår. Vi står dagskrava - den økonomiske, politiske og kulturelle kampen mot monopola her og no som blir ført av arbeidarklassen, småprodusentane, ungdommen, kvinnene osb. Vi bygger verksemda vår på parola "Ten folket!" - fordi folkets livssituasjon er truga og fordi berre når komunistane deltar i folkets dagskamp kan kampkrafta hos folket styrkjast og klassemedvitet hos folket aukast slik at revolusjonen kan vinne siger.

KAG's syn på dagskampen og frontpolitikken kom tidleg til uttrykk. Raud Arbeidarfront 1. mai 1972 vert av Ebbing vurdert slik: "Det politiske mobiliseringsgrunnlaget for Rød Arbeiderfront-toget var uklart. Dette gjør det problematisk å gi noen entydig vurdering av dagen." Han åtvarer mot å leggje for stor vekt på aukinga i oppslutning frå året før (I Bergen mellom dobling og tredobling, 15.000 i tog på landsbasis, tog på 70 stader mot 20 året før). Hovudparolane retta seg "berre" mot EEC, dyrtida, monopolkapitalen, imperialismen og klassesamarbeidet - uten å agitere for sosialismen. Og endå "verre": Det var høve til å delta i toget bak paroler som den lokale frontleiringa fann i samsvar med hovudparolane. Såleis kunne ungdom i Bergen stille opp bak ungdomsaksjonens krav om ungdomshus, sjøl om dei ikkje måtte innsjå årsakene til kommunens ungdomspolitikk.

Vi ser på Raud Arbeidarfront 1. mai 1972 som eit overlag viktig steg for å sveise saman ulike folkelege grupper i ein einskapsfront ut frå særeigne anti-monopolistiske krav. Mange stader var 1. mai eit gjennombrot for den revolusjonære fortroppen når det gjaldt å smelte saman med den konkrete klassekampen lokalt.

Slik førte 1. mai til stor framgang med å utvikle ei kommunistisk leiing for folkets spontane kamp.

Men for Ebbing og KAG er det "problematisk" å vurdere om det er eit uttrykk for framgang eller tilbakegang at fleire blir mobilisert til kamp for eigne krav mot monopolkapitalen - så lenge dei ikkje har sett "lyset" - sosialismen.

Når Einskyt-Solidaritet-toget 1. mai 1973 reiser parola "vi krev trygge arbeidsplassar" skrik KAG opp om "reformistisk tilsløring". Det framgår ikkje av parola at "dette bare er mulig under sosialismen". KAG meiner tydelegvis at berre dei som er viljuge til å innsjå at arbeidsplassane aldri vil bli trygge før under sosialismen, har noko i ei 1. mai-mønstring å gjøre.

FRONTPOLITIKKEN - BREIE MASSEORGANISASJONAR ELLER EKSKLUSIVE FRONTAR FOR "BEVISSTGJORTE" ?

KAG's manglande forståing for kva kampen for dagskrava har å seie, kjem også til uttrykk i synet deira på frontpolitikken. I motsetning til det marxist-leninistiske prinsippet om å samle alle som kan samlast til kamp mot herskarklassens åtak på folket, hevdar KAG at frontorganisasjonane generelt bør ha ei "anti-kapitalistisk" plattform, Hans Ebbing har - når det gjeld interesseorganisasjonen til studentane - stilt frontgrunnlaget slik: "Fronten må ha et klart politisk grunnlag som kan ene alle progressive grupper og trekke dem i retning av sosialismen". (vår uth.) Vi kan ikkje forstå anna enn at han berre reknar dei som let seg "trekke i retning av sosialismen" på grunnlag av ei plattform, dvs. dei som er iferd med å bli sosialistar, som progressive. Alle dei andre - EEC-motstandarane, FNL-sympatisørane, folk som ønskjer å gå mot den statlege utdanningspolitikken - skal dei haldast utanfor fronten og reknast for reaksjonære ? Vi spør - det er ikkje vår oppgåve å skape orden i Ebbings rot.

I Kvinnefronten har det gått ein debatt om kva plattform organisasjonen skal ha. Eitt syn gjekk ut på at

Kvinnefronten skal avgrense seg gjennom ei "anti-kapitalistisk" analyseplattform med perspektiv på kvinnas frigjering i "eit nytt samfunn". Den organiserte kampen for kvinnefrigjering skal altså reserverast for slike som har innsatt sambanhangen mellom kvinneundertrykking og dei økonomiske og politiske makttilhøva i samfunnet. Etter omfattande diskusjonar lei dette synet nederlag på landsbasis. Etter dette freista ei gruppe av dei mest "prinsippfaste" anti-kapitalistane i Bergen - organisatorisk frittståande frå KAG - å hindre at kvinnegruppene i Bergen slutta seg til Kvinnefronten. Dette forsøket på å splitte organisasjonen heilt i starten vart avvist på allmannamøte med overveldande fleirtal. Trass i mange oppfordringar, har KAG aldri teke avstand frå splittingsmakarane.

Klarast har KAG's sekterisme andsynes folkets masseorganisasjonar kome til uttrykk gjennom deira syn på fagrørsla. Arne Overrein har i programdokumentet "Ved en skillevei" (der han grunngjев si utmelding av SUF(m-1) sett fram følgjande syn på kommunistane sine oppgåver overfor arbeidarklassen: "Det må gjøres helt klart for arbeiderne at LO i alle fall ikke i sin helhet kan bli en organisasjon som "tjener arbeiderklassen". " Vidare hevdar han: "De lokale foreningene må kjempe ut fra et anti-kapitalistisk perspektiv, for bare dette perspektivet kan gi varige forbedringer. Om dette er umulig, må vår politikk gå ut på å danne egne grupper av fremskredne arbeidere." "Erfaringene fra de mer fremskredne land som f. eks. Italia, tyder på at arbeiderne må organisere seg utenfor de reformistiske eller direkte borgerlige fagforeningene." Klarare kan det ikkje seiast! Dersom ikkje fagforeiningane vil stille seg på eit anti-kapitalistisk grunnlag, har kommunistane ingenting der å gjere. Då bør dei gå ut og samle kring seg "dei bevisstgjorde" utanfor fagforeininga. Ei slik linje bryt fundamentalt med Lenins lærdommar, slik han hevdar dei i "Radikalismen...": "Kampen mot de opportunistiske og sosialsjävinistiske lederne fører vi for å vinne arbeiderklassen over på vår side. Å glemme denne helt elementære sannhet

ville være en dumhet. Og nettopp denne dumhet begår de tyske "venstre"-kommunistene som av den reaksjonære og kontrarevolusjonære ånd hos de høyere lag i fagorganisasjonen trekker slutningen: Gå ut av fagforreningen!! Oppgi å arbeide i dem!! Skap nye, OPPKONSTRUERTE former før arbeidernes organisasjon!! Dette er en utilgivelig dumhet som er ensbetydende med at kommunistene gjør borgerskapet den største tjeneste."

Det er også eit brot med Stalins analyse av styrken hos sosialdemokratiet i dei vest-europeiske landa og oppgåvne til kommunistane (sjå Raude Fana nr. 2/73). Og særlig dersom vi ser på situasjonen i den norske arbeidarrørsla i dag, blir konsekvensane av Overreins linje klar: Aspengren og Co. vil skrike opp om splitting og sabotasje av fagrørsla. Dei anti-kapitalistiske arbeidargruppene vil nett vere det påskotet han treng for å ekskludere kommunistane frå fagrørsla. Overreins linje vil i røynda bety at kommunistane friviljug dreg seg ut av fagrørsla.

Vi ønskjer ikkje å gjøre Aspengren til lags. Difor går vi inn for å styrke fagrørsla og gjøre fagforeiningane til kamporganisasjonar. Dyrta, lønnsoppgjaret, arbeidsplassar i fare, helsefarlege bedrifter osb. - det er nok av oppgåver som syner at arbeidarklassen treng fagforeiningane til å forsvere interessene sine. Men for Overrein og KAG er slike ting mindre viktige: Dersom fagforreiningane ikkje vil kjempe i det rette perspektivet så får det gå som det vil med dagskampen.

Heilt ut på viddene synest vi Overrein kjem når han hevdar at "berre det anti-kapitalistiske perspektivet kan gje varige forbetingar". Det som er avgjerande for siger eller nederlag er kampkrafta, einskapen bak krava, solidariteten og støtten frå andre grupper og liknande faktorar - og slett ikkje "perspektivet". Tvert om er det ein føresetnad for siger at arbeidarar med forskjellige "perspektiv" klarar å stå saman, slik at ideologiske skiljelinjer blir underordna kravet om einskap i kampen.

KAG's syn på frontpolitikken og dagskrava er ikkje noko nytt i historia. Det finst nok av døme på "kommunistiske" og "arbeidar"parti som har sagt store ord om sosialisme og eit nytt samfunn, men som har vore ute av stand til å stelle seg i spissen for den daglege kampen arbeidarklassen fører. Slike partøy har heller aldri klart å nå fram til den sosialismen dei har snakka så vakkert om. Dei er vel verdt mistillit i arbeidarklassen.

Visst er det viktig å spreie kunnskap og forståing om den vitskaplege sosialismen - marxismen-leninismen Mao Tsetung-tenkinga. Men slik forståing kan aldri bli noka kraft i folkets kamp dersom ikkje folk sjøl gjennom eigne røynsler har forvissa seg om at teorien er riktig og verdfull. Her er dagskampen det avgjerande. Gjennom den lærer folk å skilje mellom ven og fiende. I kampen for dagskrava ser folk sjøl at det nyttar å kjempe, men lærer også gong på gong at ingen siger er sikker så lenge monopolia dikterer politikken. Undervurderer vi dagskampen, undergrev vi samstundes revolusjonen.

TRENG ARBEIDARKLASSEN EIT BOLSJEVIKPARTI ELLER EIT "FILOSOFISK INSTITUTT(M-L)" ?

KAG's syn på kommunistane sine oppgåver i kampen for dagskrava heng nøye saman med deira oppfatning av det kommunistiske partiet si rolle. Sjøl etter brotet med AKP(m-l) og Raud Ungdom hevdar dei at dei er for eit kommunistisk parti og har stelt seg som mål å opprette ein landsomfattande "kommunistisk organisasjon". Men har dei forstått at oppgåva til partiet er "å organisere og leie kampen til arbeidarklassen, der oppretting av proletariatets diktatur og gjennomføringa av sosialismen er det endelege målet" (Lenin) ? Ser dei på partiet som "kjernekrafta som fører folkets sak framover" (Mao) ?

Hans Ebbing har i heile sin omfattande stensilproduksjon ikkje synt så mykje som ein snev av ei slik partioppfatning. Han skriv at "m-l-ernes særegne oppgaver i interessekampen er å påføre de sosialistiske

perspektivene". "Det er riktig og uunngåelig at kampen for sosialismen må splitte, men samtidig sveiser den sammen stadig større deler av massene når den føres riktig. Eller tror SUF(m-l) at sosialistene ikke har noen spesiell oppgave i interessearbeidet? Isåfall har SUF(m-l) ingenting der å gjøre."

Å leie alle former for klassekamp - økonomisk, politisk og militært, parlamentarisk og utanomparlamentarisk osb. - tilhøyrer ifølgje Ebbing ikkje den særeigne oppgåva til kommunistane. Å stelle dei riktige krava og parolene ut frå ei analyse av kreftene til folket og fienden i ein gjeven situasjon, å gå i spissen for å vinne siger - slike ubetydelege oppgåver kan visst komunistane trygt overlate til andre - til revisjonistar, reformistar, populistar osb. Med så uviktige oppgåver i klassekampen har komunistane "ingenting der å gjøre"! Vi bør heller konsentrere oss om å førtelje folk at dei må bli sosialistar.

Konsekvensane av Ebbings "teori" vert difor at også indre einskap, disiplin og kampdugleik logisk nok er mindre viktig. På bakgrunn av dette må vi forstå følgjande element i "teorien" hans:

1. Fraksjonar kan tillatast i eit kommunistisk parti.

Fraksjonar set sin eigen gruppedisiplin over medlemmene sine vedtak og autoriteten til partiet. Dei organiserer eit "parti i partiet" med eigne sambandslinjer på tvers av den demokratiske organisasjonsforma. I siste instans fører fraksjonsmakeri alltid til splitting - i alle tilfelle hindrar det partiet i å handle som ein einskapleg knyttneve overfor klassefienden. Men i KAG's tankegang kan fraksjonar "stimulere debatten" eller "fremje vitskapen" og er følgjeleg av det gode.

2. I "ideologiske og teoretiske spørsmål" skal det vere full fridom for partimedlemmer til å gå til åtak på partilinja offentleg.

Partimedlemmene skal stå fram og bekjempe kvarandre, og eventuelt sanke "massestøtte" mot partilinja utanfor organisasjonen. Helst såg Ebbing at partiet ikkje vedtok noka linje på "vitskaplege spørsmål". "Partiet kan ikkje vedta Kapitalen", skal han ha uttrykt skarpsindig.

Vi kan vanskelig forstå dette annleis enn at eit kommunistisk parti ikkje skal ha noko linje på hovudspørsmålet i Kapitalen; at arbeidarklassen er utbytta. Eit vitskapleg spørsmål - og ein skiljestein mellom marxisme og reformisme.

Marx', Engels', Lenins, Stalins og Mao Tsetungs teoriar er nettopp det vitskaplege grunnlaget som den kommunistiske verdsrørsla bygger politikken sin på. Det er denne ideologien som skil oss frå sosialdemokratar, revisjonistar, trotskistar o.a., kort sagt er den grunnlaget for vår eksistens som ei sjølvstendig politisk retning. Men dette grunnlaget vil Ebbing gjøre til eit kampspørsmål mellom medlemmene offentleg - der partiet ikkje skal ha noko linje!

Når det gjeld aksjonar derimot går KAG inn for streng sentralisme, der det er rett at mindretallet skal underordne seg fleirtalet Såleis perverterer dei dei demokratisk-sentralistiske organisasjonsprinsippa til å bli eit systematisk skilje mellom ord og handlingar! Utad skal partimedlemmene kjøre fram og slåst seg innbyrdes om eit virvar av linjer: Om småborgarskapet er noko å alliere seg med, om partiet bør gå til kamp for sjølråderetten, om fagrørsla er noko å satse på osb. Etterpå skal vi tømre "einskap" om "aksjon"! Trur verkeleg nokon at arbeidsfolk vil få tillit til eit slikt parti, der eit medlem seier ein ting og gjer noko heilt anna? Og kva slags "einskap i aksjon" ville det bli med full splitting i teorien og tenkinga? I beste fall måtte det bli kadaverdisiplin! Og tilhengjarane av denne partimodellen kritiserer m-l-rørsla for "byråkratisk sentralisme"!!

Vi merkar oss dessutan at KAG's skilje mellom teoretiske spørsmål og aksjonar svarer til Ebbings skilje mellom m-l-arane si "særeigne oppgåve"(å tilføre sosialistisk perspektiv) og deltaking i den praktiske klassekampen. Den teoretiske kampen - den "særeigne oppgåva" - skal skje spontant - utan at partiet gjennom demokratiske vedtak skal styre kampen og avgjøre kva for ein teori medlemmene skal kjempe fram. I den

praktiske klassekampen derimot - der m-l-arane ifølge Ebbing ikkje skil seg frå andre progressive - skal partiet handle einskapleg og disiplinert. Forstå log-ikken den som kan!

3. "Filosofisk institutt (m-l)."

Kva er så KAG sitt bilete på eit kommunistisk parti og ein kommunistisk kader?

Marxismen hevdar som kjent at det er tilværet som avgjer tenkinga hos folk. KAG's "teoriar" er eit klart uttrykk for dette allmenne prinsippet. På filosofisk institutt produserer ein stensilar og skipar til seminar, Tid, pengar og den strenge prioriteringa som klassekampen pålegg kommunistane, legg ingen restriksjonar på dei endelause diskusjonane. KAG's utfall mot marxismen-leninismen har status som "filosofi" Eit slikt intellektuelt miljø kan vere verdfullt dersom det vinn over si eiga trøng til teoretisering lausriven frå praksis og oppvurdering av dei "interessante" teoriene utan eit klart klassesstandpunkt - kort sagt dersom det blir underlagt det samla og disiplinerte teoretiske arbeidet som det kommunistiske partiet driv på med.

Men for KAG er det ikkje det filosofiske miljøet som bør omskapast i partiet sitt bilete, men tvert om partiet som skal byggjast etter mønster frå filosofisk institutt. Eit "parti" som er bygt opp av små lokale "institutt" kring i samfunnet, der ein kan filosofere og drive teoretisk arbeid mest mogeleg lausrive frå dei påtrengjande krava som klassekampen stiller. Slik er KAG's "konsepsjon" av eit kommunistisk parti, og den organisatoriske praksisen dei har synt etter at dei braut med m-l-rørsla har ikkje gjeve oss nokon grunn til å omvurdere dette inntrykket.

SPØRSMÅLET OM STALIN.

KAG hevdar at føresetnaden for framgang for m-l-rørsla er eit "definitivt brot med Stalin/Komintertradisjonen". SUKP(b) under Stalin var uttrykk for ein "kontrarevolusjonær tendens", stalinismens metodar og praksis må ikkje under noen omstende bli våre metodar og praksis".

For å gå opp grensa mot Stalin, lanserer KAG eit nytt syn på proletariatets diktatur. Lenin hevdar at ein-kvar stater eit uttrykk for ein klasses undertrykking av ein annan klasse, og at det såleis ikkje finst nokon stat som er uttrykk for to antagonistiske klassars felles makt. Spurkeland hevdar derimot at "proletariatets diktatur er ikkje noe som ein mekanisk kan sei består eller ikkje består. Det ein kan og må avgjere er om proletariatets diktatur består tendensielt; dvs. korvidt proletariatets diktatur utviklar seg i riktig retning og blir styrka eller korvidt proletariatets diktatur tendensielt blir svekka, eventuelt går i oppløysing."

Den "tendensielle svekkinga" som Spurkeland meiner å påvise, blir ikkje sett på som eit resultat av klassekampen i Sovjetsamveldet på denne tida. Personen Stalin skaffar seg i kraft av si organisatoriske stilling (gen. sekr. i partiet) all makt i partiet og staten. Gjennom industrialiseringpolitikken blir det skapt eit byråkratisk oversikt som "tendensielt" overtar makta.

Mao Tsetung har oppsummert røynslene frå proletariatets diktatur på denne måten: "Hvis disse bevegelsene (klassekampen, kampen for produksjonen og vitenskaplige eksperimenter) skulle mangle, slik at godseierne, de rike bøndene, de kontra-revolusjonære, dårlige elementer og alle slags uhyrer fikk anledning til å krype fram igjen, mens våre kadre lukket øynene for alt dette og i mange tilfelle ikke greide å skjelne mellom fienden og oss sjøl, men samarbeidet med fienden og ble korrumpt og demoralisert, hvis våre kadre på denne måten ble trukket over i fiendens leir eller fienden greide å snike seg inn i våre rekker, og mange av våre arbeidere, bønder og intellektuelle ble overlatt forsvarsløse overfor fiendens smidige eller brutale taktikk, da ville

det ikke vare lenge, kanskje bare noen år eller et tiår, eller i høyden noen tiår, før det uvilkårlig ville inntreffe en kontra-revolusjonær gjenopprettelse i nasjonal målestokk og det marxist-leninistiske partiet ville utvilsomt bli et revisionistisk parti eller et fascistisk parti og hele Kina ville skifte farge." (Om Krusjtsjovs falske kommunisme s. 45)

Mao Tsetung skil altså mellom ei kvantitativ utvikling av usunne og borgarlege tendensar som kan gå føre seg i år og tiår før det kvalitative skiftet skjer, staten "skifter farge", går over frå å vere proletariatets diktatur til å bli eit borgarleg diktatur. Spurkeland nøyer seg med å finne ut at der var visse privilegerte sjikt i Sovjetunionen, og ser på det bevis godt nok for at staten har skift farge. KKP's analyse og oppsummeringar kallar han ein "kup-konsepsjon".

For Spurkeland og KAG er det eit underordna spørsmål om korvidt politikken til SUKP(b) var i samsvar med dei viktigaste interessene og behova til sovjetfolket. At industrialiseringa under Stalin sette sovjetfolket i stand til å vinne siger i kampen mot fascismen, blir heilt oversett. Prosessane mot fascismens 5. kolonnistar vurderer Spurkeland som "hekseprosessar" der Stalin kvitta seg med ein brysam opposisjon.

Den historiske idealismen er eit framståande drag ved KAG's "Stalin-kritikk". Dei politiske debatt i SUKP(b) i 20.-åra blir ikkje vurdert ut frå kva linje som var rett eller feil. Tvert om framstiller KAG debattane som "motsetnader innanfor marxismen" der "alle var samde i utgangspunktet". Feilen var berre at dei "ikkje (stilte) skarp og klart nok dei grunnleggjande spørsmåla... ut i frå eit riktig perspektiv". Istaden fekk dei "eit umiskjenneleg preg av maktkamp i därleg (organisatorisk) forstand". KAG ser ikkje på desse debattane slik som KKP; nemleg: "Stalins kamp mot trotskistene, sinovjevitene og bukharinistene var i sin essens ei gjenspeiling i partiet av klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet og kampen mellom den sosialistiske og den kapitalistiske veien."

For KAG er det også livsviktig å avgrense seg fra Kominterntradisjonen. Denne historiske tradisjonen - med verdfulle røynsler om einskapsfronten, betydninga av kampen for dagskrava osb. - er ikkje noko som vi må lære av (positivt og negativt), men noko vi må avgrense oss frå og bryte med. Etterkvart har KAG blitt pressa til å vedgå at Kominternpartia, trass i sine feil, var den einaste revolusjonære rørsla i Europa i denne tida (men sjølv sagt med "innebygde mekanismar" og "tendensielle utviklingsmuligheter"). Samstundes held dei oppে påstanden om at SUKP(b) - det leiande partiet i Komintern - var eit reiskap for eit borgarleg- byråkratisk herskarsjikt. Det er vel første gongen i historia at borgarskapet har leia den revolusjonære arbeidar-rørsla i heile verda.

KAG's teoriar om Stalin og Komintern-tida får fleire viktige konsekvensar:

1. Dei nører opp under borgarskapets kommunisthets og blandar saman folket og fienden.

Heilt frå sovjetfolket tok makta i 1917, har det internasjonale borgarskapet sverta kommunistane ved å framstelle det sosialistiske Sovjet-samveldet som eit terrorvelde der folket var undertrykt. Dei har kjørt denne kampanjen fordi dei har forstått kva betydning Oktober-revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga av Sovjet-samveldet har hatt som føreibile og inspirasjonskjelde for den revolusjonære kampen over heile verda.

Innanfor arbeidarrørsla har kampanjen mot Sovjet-samveldet og Lenins og Stalins parti alltid vore ei brekkstang og ei opning for anti-marxistisk tenking og ideologi. Det gjeld for sosialdemokratiet i 20- og 30-åra og for Titos og Krusjtsjovs moderne revisjonisme i 40- og 50-åra. Stalins feil er blitt utnytta til det ytste i slike kampanjar. Ikkje alle desse feila var historisk til å unngå. Vi må sjå på dei som "historiske lekser" og bør ha lært av den måten kommunismens fiendar har utnytta dei på. Vi må behandle dei som feil hos

kommunistar. Gjer vi ikkje det, vil vi ikkje klare å skilje mellom folket og fienden, og vi vil ufråvikeleg kome til å gå til åtak på folkets krefter, saman med fienden.

2. Teorien om statens "tendensielle" klassekarakter viskar ut skiljet mellom borgarskapets diktatur og proletariatets diktatur.

Dersom ein ikkje er i stand til å sjå dette skiljet, risikerer ein å stille seg på feil side og behandle borgarlege diktatur på same måte som proletarisk diktatur med feil. Dersom KAG skal vere konsekvent i sitt syn, må dei meine at kommunistar f. eks. i 30-åra ikkje skulle ha som plikt å forsvare Sovjet-samveldet mot hets og angrep frå borgarskapet, men tvert om skulle hatt som linje at det ikkje var nokon kvalitativ skilnad mellom den sovjetiske staten og t. d. den franske eller tyske. Dette ville ført til auka isolering av Sovjet-samveldet og dermed ei svekking av drivkrafta i den internasjonale einskapsfronten mot fascismen.

3. KAG's anti-stalinisme svekkjer kampen mot den moderne revisjonismen.

Krusjtsjovs hemmelege tale på SUKP's 20. kongress i 1956 ga støyten til debatten på spørsmålet om Stalin. Det er ikkje tvil om at Krusjtsjov utnytta denne debatten til å skape opning for sin revisjon av marxismen. Gjenom åtaka på Stalin oppnådde han å svekkje tilliten til verdfulle røynsler og begrep innanfor marxismen, og spreie forvirring blant kommunistar og progressive. Difor har spørsmålet om Stalin vorte eit av stridsspørsmåla mellom marxismen-leninismen og den moderne revisjonismen, der marxist-leninistane har forsvar og oppretthalde den revolusjonære sida ved Stalins teori og praksis.

Men for KAG er "stalinismen ein føresetnad for revisjonismen". Grunnlaget for den moderne revisjonismen vart lagt under Stalin, og difor vert det like viktig

(eller snarare endå viktigare) å bekjempe stalinismen som revisionismen. På denne måten maktar ikkje KAG å ta stilling for den revolusjonære marxismen i den viktigaste ideologiske konflikta i arbeidarrørsla i dag, men veklar snart hit og snart dit, utan fast ideologisk fotfeste mot revisionismen.

PRINSIPPFASTHEIT I TEORIEN - "REALISTISKE"
STANDPUNKT OG OPPORTUNISME I PRAKSIS!

I teorien er KAG harde motstandarar av "knefall for spontaniteten". Dei har hevda at vår "særeigne oppgåve" er å "tilføre sosialistiske perspektiv". Brotet med m-l-rørsla grunngjev dei med "prinsipplaus vakling" og generell "høgredreiing" hos m-l-rørsla - noko som skal ha kome til uttrykk nettopp gjennom manglande "påføring" av sosialistiske "perspektiv". Arne Overrein seier det slik: "(vi må) søke å utvikle det som kan gjøre breie massebevegelser mulig; Nemlig en sterk kjerne av revolusjonære arbeidere som kan tilkjempe seg hegemoniet og lede resten av klassen. Bare i kraft av en revolusjonær politikk med basis i arbeiderklassen kan det bli mulig å etablere revolusjonære allianser med andre klasser og sjikt."

Vi tar ikkje her opp Overreins syn på "revolusjonære alliansar" men noterer oss berre at KAG i ord synest å ha forstått at styrking av det revolusjonære partiet i arbeidarklassen er heilt naudsyt for å styrke folkets kamp og føre den framover mot sosialismen. Men denne erkjenninga i ord står i skrikande motsetnad til deira praksis. Utan unntak har alle deira offentlege initiativ vore retta mot m-l-rørsla og hatt til siktet å svekkje og isolere AKP(m-l) og Raud Ungdom. Alle andre politiske kampoppgåver er blitt underordna kampen mot "stalinismen" og alle andre ideologiske skiljelinjer (som f. eks. til den moderne revisionismen, reformismen og populismen) er stukne under stol, eller i beste fall ofra nokre få ord på dei endelaus stensilane og seminara som gruppa har produsert. Metodane har skifta frå 'teoretisk kamp'(der alle feil og svakeheter (reelle som oppkonstruerte) blir søkt attende til "stalinismen" - rota til alt

vondt) til rein bakvasking og svartmaling av m-l-rørsla gjennom å servere løgner om det interne livet, offentleg gjere internt materiale o.l.

Det einaste dømet vi hittil har hatt på at gruppa har våga seg ut i praktisk klassekamp, er 1. mai 1973. I Bergen var det i år to tog til venstre for Sainorg. -toget: Sosialistisk Folkeallianse var kome i stand etter at SF og NKP hadde brote einskapen som var oppnådd med AKP(m-l) om ei felles mønstring 1. mai. Brotet skjedde etter press frå anti-kommunistane i leiinga for AIK lokalt, som sette som vilkår for valsamarbeid med SF/NKP at AKP(m-l) skulle haldast utanfor samarbeidet, også på 1. mai. Det andre toget, Einskap-Solidaritet var støtta av AKP(m-l) og bygde på det einskapsgrunnlaget som var oppnådd mellom SF, NKP og AKP(m-l). Dette toget mobiliserte til kamp for dei viktigaste dagskrava, og var det einaste med eit politisk grunnlag som gjorde det mogeleg å samle alle kreftene til venstre for DNA/LO-leiinga, dersom valgtaktisk partisjåvinisme hadde blitt stelt åt sida.

Utan å ha lagt to pinnar i kors for å medverke til einskap på venstresida sto KAG overfor valet mellom desse to toga - og valde Sosialistisk Folkeallianse. Grunn- gjevinga var full av allmenne fraser: "Bruddet er selv-sagt bare å beklage." "Det er fåfengt å moralisere over skyldspørsmålet." "Selv om vi gjerne hadde sett at mye hadde vært annerledes..." "Det vart slått fast at ingen av toga var slik som KAG hadde ønskt dei (!). Men bak frasene stakk den eigentlege grunngjevinga fram: "Det er viktigere å gjenreise tilliten til sosialismen etter at den er blitt underminert av stalinismen, McCarthyisme og høyresosialdemokratii snart en mannsalder." (vår uth. Vi lurer på om rekkjefølgja er prioritert?)

Ut frå at Sosialistisk Folkeallianse har paroler (til og med hovudparoler) om sosialismen, trekkjer KAG den slutninga at dette toget ligg til venstre for Einskap-Solidaritet. Sjøl om kjennsgjerningane kring splittinga var openberre for alle (ikkje eingong AIK freista løyne dei) var det for KAG "bare å beklage". Dei fann til og med ut at AKP(m-l) var like valgtaktisk som AIK - berre på ein annan måte.

KAG's linje får to konsekvensar:

1. Den aksepterer anti-kommunistane sin teori om at kommunistane ikkje høyrer heime innanfor einskapsfronten. KAG's "analyse" inneheld faktisk eit forsvar for dette synet, idet vi går ut frå at "stalinistane" tilliks med mccarthyistar og høgresosialdemokratar ikkje høyrer heime i fronten på 1. mai.
2. Den er ute av stand til å skilje mellom splittingsmakeri og konsekvent einskapspolitikk, men hevdar at alle er like valgtaktiske.

Steget frå "prinsippfastheit" til opportunisme er altså ikkje langt. Tidlegare synte KAG stor skepsis mot breie masserørslar med stort innslag av uskolerte folk der kommunistane jobba og hadde innflytelse. Istadan ville dei ha frontar på eit "høgt nivå". No finn dei det heilt i orden å gå inn i ein prinsipplaus allianse med reformistiske og revisjonistiske organisasjonar, der allmenne "sosialistiske" paroler dekkjer over dei grunnleggjande skiljelinjene mellom revolusjonær sosialisme og reformisme og der kommunistane er utesengd p.g.a. rein anti-kommunisme. Og attpå alt: Dei brukar dei "sosialistiske" parolene i eit tog der reformistar og revisjonistar fullstendig dominerer, som argument for at toget ligg lenger "til venstre" enn Einskaps - Solidaritet.

Vårt syn er at 1. mai bør brukast til å markere det som samlar venstresida i arbeidarrørsla, nemleg dei viktigaste dagskrava. Vi vil gå inn for å utdjupe og oppretthaldet det ideologiske skilje mellom marxisme og reformisme, samstundes med at kommunistar, revisjonistar og andre arbeider saman om konkrete klassekamp-saker der vi i hovudsak er samde.

KAG's "faste prinsipp" blir såleis eit skalkeskjul for opportunismen. Når teoretikarane kjem ned frå skyene på filosofisk institutt og skal ta standpunkt til kamp-spørsmål i klassekampen, blir det om å gjere å ta "realistiske standpunkt" og velgje dei alternativa som har "størst mulighet for å skape bevegelse". Vi har å gjere med ein ny versjon av teorien om at "bevegelsen er alt -

målet ingenting". Bak KAG's faste prinsipp løyner det seg i realiteten ei nedvurdering og ei manglende forståing av kva den revolusjonære fortroppen har å seie for å skape bevegelse og for å gje bevegelsen retning.

Stortingsvalet vert neste prøvestein for KAG. Og her har dei alt teke standpunkt - for Sosialistisk Valforbund, mot Raud Valallianse. Det får verta opp til KAG sjøl å forklare korleis dei vil sameine eit slikt standpunkt med alt sitt tidlegare snakk om revolusjonære sosialistiske perspektiv. Men vi vil her kort peike på kva som objektivt sett er innhaldet i KAG's linje:

- På same måten som 1. mai er dei med og står opp eit samarbeid som er kome i stand ved boikott av komunistane.

- KAG finn det meir naturleg å stå opp om det "sosialistiske" programmet til Sosialistisk Valforbund, der kampen for sosialismen vert gjort til eit spørsmål om nasjonalisering av industri og bankvesen og "fullt" bedriftsdemokrati. Raud Valallianse - som slår fast at sosialismen berre kan vinnast gjennom folkets eigen kamp og som dreg eit klart skilje mellom sosialisme på den eine sida og nasjonalisering og statskapitalisme på den andre - ligg ifølgje KAG "til høgre for" Sosialistisk Valforbund.

- KAG hevdar i ord at det er viktig å føre kamp mot sosialdemokratiet og ideologien deira i arbeidarklassen. Likevel finn dei det mest naturleg å stå opp om ein valallianse der leiande talsmenn opent hevdar at hovudoppgåva er å sikre eit "arbeidarfleirtal" - altså ei DNA-regjering.

Grunngjevinga for å stå Sosialistisk Valforbund er for KAG - slik det var 1. mai - at berre desse partia kan "skape bevegelse" i arbeidarklassen. Vi skulle då vente at KAG ville delta aktivt i valforbundet, for å påverke denne bevegelsen aldri så lite. Men nei ! KAG aktar ikkje å slutte seg til valforbundet organisatorisk. Dei skal berre bidra med sine få røyster på sjølv valdagen. Samstundes skal dei gje ut sine "analyser" der dei forklarer for all verda kva for ein småborgarleg sosialisme valforbundet står for.

Konsekvensen av linja til KAG blir: Etter fattig evne gjer dei sitt for å svekkje oppslutninga om Raud Val-allianse, utan at dei samstundes oppnår nokon innverknad i gruppene kring Sosialistisk Valforbund. Altså: eit nytt knefall for spontanismen - trua på at ei rett linje oppstår av seg sjølv, i massekampen, utan aktiv medverknad frå kommunistane.

MARXISME ELLER TROTSKISME ?

KAG hevdar sjøl at dei er marxist-leninistar og vedkjenner seg ikkje opent til trotskismen. Vi har gått gjennom dei politiske standpunktene deira og påvist at dei bryt med marxismen-leninismen i sak etter sak. Og meir enn det: I si analyse av Kominterntida har dei stelt seg som den nærmaste oppgåva å bryte fullstendig med det som dei sjøl vedgår var den einaste revolusjonære rørsla frå 1920 og utover.

I mai og stortingsvalet syner oss at dei også har teke konsekvensane av ei slik linje i sin praktiske politikk. Under fraser om "brot med stalinismen" kjem dei ut som motstandarar av eitkvarat praktisk samarbeid med m-l-rørsla. Som overbygning for tilslutninga til Folkealliansen/Valforbundet har nokre av leiarane hevdar at dei ser bevegelsen i og kring SF og NKP som langt meir "betydeleg" enn det som skjer kring m-l-rørsla. I alle høve kan vi slå fast at deira eigen praksis i dag gjer det umogeleg for dei å framstelle seg som "ein del av m-l-rørsla" og "eit korrektiv til AKP(m-l)". Dersom dei i det heile byggjer på nokon faste prinsipp i arbeidet sitt, må det vere: Allianse med kven som helst - mot marxismen-leninismen og AKP(m-l) - under dekke av anti-stalinisme!

Enno har ikkje KAG gjort det klart om dei ønskjer å ta stilling til nokon annan historisk tradisjon. Men dei politiske standpunktene deira peikar i ei bestemt lei - trotskismen. I slike skiljepunkt mellom marxisme og trotskisme som synet på snaborgarskapet, naudsynet av konsekvent kamp for dagskrava og for nasjonal sjølvråderett, einskapsfrontpolitikken osv. har dei forlate

marxismen og teke standpunkt som ligg nær opp til eller fell saman med det trotskistane har. Det er ikkje vi som "manar fram trotskismens spøkelse" for å mis-tenkjeleggjere KAG - gruppa har sjøl gjennom sine standpunkt stelt seg open for trotskismen. Det vert opp til dei sjøle å avgrense seg frå trotskismen - dersom dei ønskjer det. Hittil har det ikkje sett slik ut - dei har brukt alle sine krefter på å avgrense seg frå kommunistane.

KOMMUNISTANE OG DEN NASJONALE SJØLRARÅDE-RETten.

I

I forslaget til arbeidsprogram for det nye partiet (KP) kommer det fram et syn på den nasjonale sjølrrådet som åpenbart er feilaktig fra en marxistisk synsvinkel. Forslaget stiller noen minimumsparoler for det politiske arbeidet i Norge i dag. Noen av parolene er det "stor sannsynlighet for at folket alt nå kan få tvunget fram resultater på", mens andre stiller krav som monopolkapitalen høyst sannsynlig ikke vil innfri!. I programforslaget blir disse to typer paroler ikke presisert. Felles for dem er likevel at ingen enkelt-parole gir seg ut for å være revolusjonær, i den forstand at de forutsetter en sosialistisk omveltning. Derimot "blir programmet som helhet noe mer enn summen av enkeltparolene, det blir et helstøpt minimumsprogram som peker direkte framover mot den sosialistiske revolusjonen..." (s. 18)

II

Det nasjonale spørsmål er av Lenin definert som nasjonenes rett til løsrivelse. Vi gjør klokt i å beholde denne definisjonen (Jmf. "Nasjonal politikk og proletarisk internasjonalisme", Ny Dag 1971 s. 13) Spørsmålet må alltid sees i lys av klassekampen og den internasjonale solidariteten i arbeiderklassen.

Arbeiderbevegelsen i den undertrykkende nasjonen skal ikke primært ta stilling til om arbeiderbevegelsen i den undertrykte nasjonen bør eller ikke bør arbeide for eller støtte det nasjonale borgerskap i dets bestrebelsesretten for løsrivelse. "For ikke å krenke selvbestemmelsesretten er vi derfor forpliktet til ikke å stemme for løsrivelse, ... men å stemme for å la de områder som vil løsrive seg, selv avgjøre dette spørsmålet." (s. 13)

Å kreve full nasjonal sjølrråderett for samene og gå i bresjen for dette kravet, er altså meningsløst dersom ikke samene selv reiser dette. For Lenin er det denne retten til å arbeide for løsrivelse, som er "prinsipiell" eller ubetinget, som han selv sier. Derimot er det å

arbeide for løsrivelse, eller selve løsrivelsen, noe som ikke kan forsvares ubetinget. Lenin sier f. eks. at dersom Norges løsrivelse fra Sverige i 1905 "hadde skapt en viss mulighet for krig mellom England og Tyskland, måtte de norske arbeiderne... gå mot løsrivelse", for en slik krig ville stå i motstrid til kampen for sosialismen. (A caricature of marxism, Coll. Works bind 23 s. 57)

I denne artikkelen understreker Lenin gang på gang at spørsmålet om sjølråderetten er avgrenset til det politiske nivået, ikke det økonomiske. Under imperialismen vil den økonomiske integrasjon mellom de kapitalistiske landene innbyrdes og mellom kapitalistlandene og de undertrykte landene øke som hovedtendens. En borgerlig nasjonal løsrivelse vil vanligvis være i motstrid med den internasjonale monopolkapitalens interesser, men aldri true den. I polemikken mot Kiewsky går Lenin så langt som å hevde at en nasjonal løsrivelse i visse tilfeller faktisk kan tjene imperialistiske kreftene. Særlig gjelder det løsrivelsen til de små land (Coll. Works bind 23 s. 44). Skulle det være en norsk kommunist plikt i 1905 & stemme for løsrivelse? Visselig ikke, sier Lenin. Situasjonen tilsa det ikke. (Hadde han derimot støttet de kreftene i de svenske arbeidernes rekke som motarbeidet Norges frihet til løsrivelse, da ville han svike sin plikt som kommunist, for den svenske arbeiderens oppgave var ikke primært å støtte eller motarbeide løsrivelsen, men forsvare retten til løsrivelse.)

En kommunist kan ikke ubetinget forsvere den nasjonale løsrivelsen, bare retten til å kreve slik løsrivelse. Borgerskapet derimot stiller alltid sine egne nasjonale krav i forgrunnen, når de først stiller dem. "Det stiller dem helt ubetinget. For proletariatet er de underordnet klassekampens interesser. Teoretisk kan en ikke på forhånd garantere for at en bestemt nasjons løsrivelse eller dens likestilling ved siden av en annen nasjon, vil avslutte den borgerlig-demokratiske revolusjonen, for proletariatet er det i begge tilfeller viktig å sikre sin klasses utvikling, for borgerskapet er det viktig å hindre dets utvikling ved å skyve proletariatets interesser i bakgrunnen til fordel for "sin egen" nasjons

oppgaver. Derfor innskrenker proletariatet seg til så og si negative krav (uth. her) om rett til selvbestemelse, uten å garantere noen enkelt nasjon og uten å forplikte seg til å gi noe som helst på en annen nasjons bekostning." (Ny Dag, s. 70)

Videre: "Hadde de norske arbeidere (i 1905) ikke reist spørsmålet om løsrivelse på en betinget måte, det vil si: Ved til og med å tillate medlemmene av det sosialistiske partiet å propagandere og stemme mot løsrivelse, ville sviktet sin internasjonel plikt og sunket ned på nivået til en trang, borgerlig norsk nasjonalisme. Hvorfor? Fordi løsrivelsen var satt i verk av borgerskapet, ikke av proletariatet!" (coll. Works bind 23, s. 56-57)

Grunnen til at det marxist-leninistiske partiet i Øst-Pakistan gikk mot mobilisering til den nasjonale frigjøringskrigen, var at den ikke tjente proletariatets interesser. Den nasjonale sjølråderetten for Bangla Desh ville bare øke imperialismen og undertrykkingen i området og svekke muligheten for en sosialistisk revolusjon, på grunn av Indias innblanding, og de har fått rett. (Av samme grunn måtte India støtte de nasjonale bestrebelsene og få i stand krig). Løsrivelse er altså "i seg selv" ikke progressivt. Bare når det er en taktisk fordel for den sosialistiske revolusjonen. M-lerne i Bangla Desh mente at løsrivelse måtte komme samtidig med og gjennom den sosialistiske revolusjonen i området.

III

Bruken av den politiske prøvelsen av sjølråderetten vil alltid ha den klassekarakter som det statsapparatet har, som sjølråderetten brukes gjennom. Dersom kampen om sjølråderetten ikke primært går mellom en sosialistisk og en borgerlig sjølråderett (med andre ord: revolusjoner kamp for å knuse/forsvar et statsapparat) men til forsvar for en borgerlig sjølråderett, da går hovedmotsigelsens grense mellom to fraksjoner i borgerskapet, den

fraksjonen som har fordel av å oppgi den, og den fraksjonen som har fordel av opprettholdelsen av den. EEC-kampen var et eksempel på det. I en slik situasjon blir arbeiderklassens rent taktiske vurderinger av om sjølråderetten tjener deres langsigktige interesser eller ikke, avgjørende. Skulle vi kommunister forsvere denne form for sjølråderett ubetinget, ville vi havne i nasjonalopportunisme. Vi kan derfor ikke snakke om Den nasjonale sjølråderetten, for det tilslører dens konkrete klassekarakter i praksis. Sjølråderetten er ikke hevet over klassene. Det mener bare borgerskapet som forsvarer den "ubetinget". Arbeidsprogrammet til KP derimot snakker om den nasjonale sjølråderetten rett og slett. Dette er tildekkende og farlig.

I følge Lenin har altså sjølråderetten ingenting med økonomisk uavhengighet å gjøre. Vi må ikke blande sammen spørsmålet om sjølberging med spørsmålet om sjølråderetten. Men det er nettopp dette forslaget til arbeidsprogram gjør: "Suvereniteten kan bare sikres gjennom utbygging av norsk økonomi på prinsippet om å stole på egne krefter slik at landet materielt sett kan oppnå størst mulig uavhengighet av imperialistmaktene..." Denne nasjonale progressive politikken skal gjennomføres innenfor rammen av den kapitalistiske produksjonsmåten som i dag konkret er identisk med imperialismen! Brosjyren "For et fritt Norge" går enda lenger: All kapitalflukt skal stanses, imperialistisk eiendom i Norge skal konfiskeres... osv. "Det er minimumskrav som ikke forutsetter en grunnleggende endring av maktforholdene i det norske samfunnet" (s. 25) Kapitalismen i ett land! At arbeidsprogrammet og "For et fritt Norge" modifiserer seg ved å si at dette er enkelte krav som "monopolkapitalen høyst sannsynlig ikke vil innfri", gjør ikke den fundamentale teoretiske feilen til grunn for dette bedre. For ut fra Lenin kan vi med bestemhet si at monopolkapitalen nødvendigvis - ikke bare "høyst sannsynlig" - vil gjøre alt hva den kan for ikke "å innfri" (!) slike krav.

Arbeidsprogrammet (og i enda større grad "For et fritt Norge") beveger seg her faretruende nær reformismen i sin tenkemåte: Den småborgerlig-demokratiske opposisjonen mot imperialismen (monopolkapitalismen) er ikke et nytt fenomen i kapitalismens historie. "Men så lenge denne kritikken vek tilbake for å erkjenne imperialismens uløselige sammenheng med... kapitalismens grunnlag... så lenge ble denne kritikken et "fromt ønske"... I steden for en analyse og avsløring av imperialismens dyptgående motsetninger ser vi bare det reformistiske "fromme ønske" om å gå utenom disse motsetningene". (lenin : Imperialismen, s. 122-123) Jeg vil ikke påstå at forslaget til arbeidsprogram virkelig er reformistisk i sin nåværende forslagsform. Jeg vil bare peke på faren for "fromme ønsker" - båret opp av en ny-nasjonal "stemning" i m-l-bevegelsen, en stemning som er en ideologisk effekt av EEC-kampen som før motstanderne i hovedsak desverre ble ført på det norske småborgerskapets ideologiske premisser.

"Lars"

"LARS" OG NASJONENE SIN KAMP FOR NASJONAL SJØLSTENDIGHET.

I innlegget sitt kommer "Lars" med denne påstanden: "Under imperialismen vil den økonomiske integrasjon mellom de kapitalistiske landene innbyrdes og mellom kapitalistlandene og de undertrykte landene øke som hovedtendens. En borgerlig nasjonal løsrielse vil vanligvis være i motstrid med den internasjonale monopolkapitalens interesser, men aldri true den." (Min understrekning.)

Det er rett at den imperialistiske fasen har fått sin karakter av at konsernene i form av monopoler sveller ut over landegrensene, og at imperialistmaktene slåss seg imellom om kontroll over andre nasjoners råvarer, arbeidskraftressurser og hjemmemarked. Dette fører til økonomisk slavebinding ("integrasjon") og til politisk integrasjon. Eks.: Det britiske imperiet, EEC, Comecon

Trass i denne gunstige situasjonen er imperialistene naturligvis fullt ut i stand til å sette ut i livet tallause djevelske aggressjonshandlinger og forbrytelser, "farene for en verdenskrig er fremdeles til stede, og folket i alle land må forberede seg"(20. mai-erklæringen). Den fantastiske kjennsgjerningen som vi kommunister må tilegne oss en djup forståelse av, er like fullt at det er verdens folk som flytter fram posisjonene sine i dag, og at de små og de mellomstore landene har en økende innflytelse i internasjonale affærer. Integrasjon er ikke hovedtendensen i verden i dag.

Kampen for nasjonal sjølråderett i verden i dag dreier seg ikke så mye om lausriving (de fleste tidligere koloniene er i dag formelt sjølstendige) som det gjelder vern om denne retten (retten til egen statlig eksistens). Typisk er det at til og med USA begrunner sin overfallskrig mot Vietnam med "vern" av Sør-Vietnams suverenitet. Ved siden av kampen for å forsøre sin nasjonale sjølråde-rett pågår kampen for å framskaffe de vilkårene som kan gjøre sjølråderetten reell, dvs. som gjør det mulig for nasjonene å nyte sjølråderetten i praksis. Dette er sjølve innholdet i svært mange av kampene som foregår i dag, derfor bør en ikke gå i surr i dette spørsmålet, slik "Lars" gjør. Han drister seg til å tillegge Lenin det synet at "sjølråderetten altså ingenting har med økonomisk uavhengighet å gjøre". Viss Lenin har ment nokke sånt, må han ha vært en dumskalle, og i alle fall usikkert til å lede en nasjon som Sovjetunionen i imperialismens tidsalder. Naturligvis har sjølråderetten nokke med økonomisk uavhengighet å gjøre! Det er et dialektisk samband mellom disse to foreteelsene, det vil si at det i forholdet mellom de er både et element av enhet og et element av kamp (her: forskjell, motstrid). En må forsøke å skille mellom det at to ting ikke er den samme ting, og at de to tingene likevel står i et bestemt indre samband med hverandre! Lenin har tydelig nok slått fast at sjølråderetten er et folkerettslig prinsipp, en demokratisk rettighet som tilligger en nasjon (uten omsyn til ka for et samfunns-

i dag. Og det har gitt opphav til "teorier" om begrenset nasjonal suverenitet: "kolonifolkene er umyndige barn", Monroe- og Bresjnev-doktrinen. Typisk for all denne integrasjonen har vært: avgrensing eller total avskaffing av den nasjonale suvereniteten til de undertrykte landene innenfor "søskensflokkene" eller "fellesskapet" som det heter i dag, med det for øget å skaffe de store imperialistmaktene hegemoni innenfor sine innflytelsessfærer.

MEN, dette er jo bare den ene siden av mottigelsen! "Lars" glømmer at så lenge imperialismen består, finst det motkretser til integrasjonen. Folket i Afrika forsvarer seg med pil og bue og spyd og vant til og med enkelte seire alt i den tidlige koloniseringsfasen. Over alt der imperialistene har gjort seg skyldige i overgrep mot nasjonene sin rett til å rå seg sjøl og forvalte sine egne ressurser, der har det også vært motstand.

Påstanden til "Lars" er riktig om at den bare tar sikte på å karakterisere imperialistenes forhåpning og utrøttelige strev (en kamp som vil være til sosialismen har seiret i verdensmålestokk), dvs. dersom den bare skal gjelde den ene siden i mottigelsen: Men som en allmenn karakteristikk av hele imperialismens tidsalder er den langt fra riktig, og den dekker på ingen måte stoda i verden i dag. Mao og KKP hevder beint i mot det "Lars" seier at "revolusjon er hovedtendensen i verden i dag" (20. mai-erklæringen). Det betyr ikkje at verdens folk har reist seg til det endelige stormløpet mot imperialismen. Det betyr at den defensive kamoen til vern om sine nasjonale retter som verdens undertrykte nasjoner og folk, enkeltvis og ved samlet opptreden, i stigende grad begynner å føre, den svekker imperialistmaktene sine posisjoner i sin helhet. Denne kampen er en sterk trussel mot den internasjonale monopolkapitalen sine interesser, det vitner alle desperate mottiltak om. "Grunnen skaker under føttene på imperialismen, revisjonismen og alle andre reaksjonære", så sterkt uttrykker Enver Hoxha det.

system som for tiden måtte rå). Forfatterne av forslaget til KP's arbeidsprogram har helt klart skilt dette fra spørsmålet om den økonomiske sjølstendigheten, graden av sjølberging, militær beredskap og andre faktorer som har betydning for den faktiske virkeliggjøringen av sjølråderetten. Språklig kan programpunktet kanskje forbedres, men det korrekte innholdet står klinkende klart fram: "Suvereniteten kan bare sikres gjennom utbygging av norsk økonomi på prinsippet om å stole på egne krefter slik at landet materielt sett kan oppnå størst mulig uavhengighet av imperialistmaktene."

Med sin ensidige tilnærningsmåte ser "Lars" naturligvis bare motsigelsen (skilnaden) mens arbeidsprogrammet har både motsigelsen og enheten (det indre sambandet). Ka er så det indre sambandet?

Det er blant annet dette: En nasjon kan ikke i imperialismens tidsalder regne med å få beholde sin sjølråderett om det ikke treffer tiltak som hindrer fullstendig økonomisk slavebinding under en imperialistisk makt. Etter 1905 fulgte i vårt land en langvarig politisk kamp for å få lover som begrenset retten for utlendinger til å grafse til seg norske naturressurser. I dag ser vi at Norge vil beholde sin formelle sjølråderett sjøl om det slutter en vidtgående frihandelsavtale med EEC. Men landets sjølstendige økonomi vil bli sterkt svekket, og det vil åpne for en rask underminering også av sjølråderetten. Vi vil stå materielt svakeere når vi skal hevde våre formelle nasjonale retter og EEC vil etter opplyse oss om at "nasjonalstaten har utspilt sin rolle i vår moderne tid". Endelig har fienden militære tvangsmidler til rådvelde.

Til sammenlikning ser vi at Chile i dag styrker sine muligheter til å føre en sjølstendig politikk ved å tilvinge seg sin rettmessige kontroll over egne ressurser. Dette gjør et eventuelt pip fra USA om "begrenset suverenitet" mye mindre verd enn om Chile var mer økonomisk avhengig i forholdet til USA. Island fører sin rettferdige kamp ut fra prinsippet om at det enkelte land har suveren rett til å fastsette sine fiskerigrenser.

Dette synet har vid støtte og gir altså Island gode kort på hånden i striden for å bygge sin sjølstendige økonomi.

Konklusjon: På den ene siden kan den nasjonale sjølråderetten bare sikres ved at landene bygger ut sin sjølstendige økonomi og er villige til å ta de nødvendige midler (også militære) til hjelp for å smekke imperialistene over fingrene. (Vi kan tilføye: i vår tid kan dette bare løses endelig ved at proletariatet går i spissen for den nasjonale kampen og til sjuende og sist oppretter sin egen statsmakt.) På den andre siden er den nasjonale sjølråderetten sjøl et godt hjelpemiddel i kampen for å bygge en reelt sjølstendig nasjonal økonomi i de små og mellomstore landene.

Kordan skal kommunistene stille seg til folkene sin kamp for nasjonal sjølråderett i verden i dag? Etter at vi har kjempet mot EEC i flere år er det ikke så vanskelig å svare på spørsmålet. Kommunister i andre land (Mao Tsetung, Enver Hoxha o. a.) har heller ikke gitt oss særlig grunn til å tvile på at vi må stille oss i absolutt fremste rekke i denne kampen. Men "Lars" tviler. Han mener at kommunistene skal innta en "betinget" holdning til disse kampene, ikke skal vi være for, ikke skal vi være mot, vi skal ikke ta stilling til realiteten i de nasjonale kravene, vi kan allernådigst anerkjenne retten til at de blir stilt.

Det siste har naturligvis en kjerne av fornuft i seg: kommunistene kan ikke uten videre støtte enhver kamp med etiketten "nasjonal" som måtte oppstå en eller annen gang under solen, de må kjenne til det konkrete innholdet i alle de kampene de støtter. Men "Lars" ser igjen bare flott bort fra situasjonen i verden i vår tid. I dag løper hovedstrømmen av nasjonale kamper sammen i en stadig breiere og mer sammensveiset front som retter seg mot imperialistmaktene (særlig de to supermaktene) sin aggressive innblandings-, utpressings- og undertrykkingspolitikk. Folkets Kina og de andre sosialistiske land befinner seg i fremste rekke i denne fronten. Motsetningene mellom imperialistene sin krigs- og plyndringspolitikk og nasjonenes kamp for å motsette seg

denne politikken er hovedmotsigelsen i verden i dag. At denne motsigelsen har sitt opphav i "kapitalismens grunnlag" som Lenin seier, burde ikke gjøre det vanskeligere å forstå den riktig. De grunnleggende mot-sigelsene i kapitalismen tar seg til enhver tid et bestemt uttrykk, en hovedmotsigelse, i dag er hovedmotsigelsen kampen mellom imperialismen og sosialimperialismen på den ene siden og verdens folk og undertrykte nasjoner på den andre siden. Den nasjonale kampen er altså en av hovedformene for revolusjonen i verden i vår tid. Det betyr bl. a. at for en rekke lands ved-kommende vil den proletære, sosialistiske revolusjonen i hovedsak være virkeligjort (eller komme nokkelunde i fortsettingen) av en seier i den anti-imperialistiske, nasjonale forsvarskampen. Sannsynligvis vil dette være tilfelle i Norge.

Skulle ikke en kommunist ta entydig stilling for det som er hovedtendensen i verden i dag? Det som er en av hovedformene revolusjonen tar? Skulle han holde Lenins Collected Works opp som en skjerm for øgene, bruke Lenins ord som argument for å erklære seg "nøy-tral" i en sånn situasjon? Han måtte jo være galen! Det finst fremdeles bare tre måter å stille seg til en revolusjonær bevegelse på: motarbeide han, støtte han aktivt, eller legge seg på slep som en ile, fekte med armene og kritisere.

En kommunist må ta stilling. Det finst ingen "nøy-tral" posisjon ved siden av de to stridende partene: Imperialismen og verdens folk. Kort sagt: "Lars" har misforstått Lenin. Lenin har forklart oss at vi må forstå det nasjonale spørsmålet i lys av kampen mellom klassene. Han har pekt på at det i imperialismens tids-alder forekommer tilfelle av nasjonale bevegelser som ikke tjener de breie lag av folket, men som tvert i mot kan være iscenesatt av imperialistene sjøl, jfr. India-imperialismens "frigjøring" av Bengal-folket. Men eg tror han må ha lest Lenin feil om han mener at Lenin skulle ha oppfordret kommunistene til nokke slags "nøytralitet" overfor de nasjonale bevegelsene,

i alle fall ikke når de retter seg direkte mot imperialistene sitt strev for økonomisk plyndring og politisk hegemoni, og som følgelig tjener de breie lag av folket verden over.

Eg tror heller ikke kommunister bør få panikk fordi om vi oppdager at striden for sjølråderett også ligger småbørgerskapet sterkt på hjertet, ja at at på til ikke rett små deler av borgerskapet er tjent med sjølråderett. Korfor skulle vi nå det? Som kommunister bør vi heller ikke fortvile om enkelte stater med klart folkefiendtlige samfunnssystemer i visse viktige saker (som fastsetting av oljeprisene) slutter seg til fronten mot de to verste imperialistmaktene, USA og Sovjet, sjøl om de egentlig har de "laveste" motiver (som f. eks. å mele sin egen kake). Tvert imot skal kommunistene glede seg oppriktig over dette, for slike forhold utgjør de spesielt gunstige vilkår for arbeiderklassen sin kamp som vi kan konstantere i dag, bare vi ser oss om.

"Karl"

1. MAI 1973

(løpeseddel fra KAG)

1. mai er arbeiderklassens internasjonale politiske kampdag. Klassens kortsiktige interesser blir satt i sammenheng med den langsiktige kampen for sosialisme, fordi bare sosialismen kan løse arbeiderklassen og dermed folket fra all undertrykking.

I Bergen er det 3 tog 1. mai, Samorganisasjonen, Sosialistisk Folkeallianse (SF, NKP, AIK og uavh. sosialister) og Enhet-Solidaritet som i realiteten er et AKP(m-l)-tog. Dette viser at arbeiderbevegelsen er politisk splittet i markeringen av dagen. Bak Samorganisasjonens tog står høyresosialdemokratiet som er den fremste eksponenten for klasseamarbeid. Noen politisk aksjonsenhet med kreftene bak dette toget er hverken ønskelig eller mulig. Aksjonsenheten 1. mai må markere seg mot klasseamarbeid og burde bestå av alle politiske organisasjoner i arbeiderbevegeslen som vil bryte det politiske hegemoniet til ledelsen i DNA og LO.

Nå viser det seg at i Bergen er heller ikke dette mulig. Sosialistisk Folkeallianse har avvist organisatorisk samarbeid med AKP(m-l) om aksjonsenhet 1. mai. Det er AIK som bestemt har satt seg imot dette. SF og NKP har bøyd unna. - Siden forhandlingene har foregått for lukkede kontordører, er det umulig å vite hva som egentlig har foregått. Det er fåfengt å moralisere over skyldspørsmålet. Vi kan bare ta stilling ut fra en kjølig politisk analyse.

Bruddet er selvsagt bare å beklage: Til tross for viktige ideologiske motsetninger mellom det venstresosialdemokratiske AIK og AKP(m-l), skulle det ikke hindre aksjonsenhet mot høyresosialdemokratiet. En tilslutning av AKP(m-l) og Rød Ungdom (SUF) til toget, ville gjort markeringen mot høyre sterkere.

POLITISK BAKGRUNN.

Til tross for at SF og NKP til å begynne med gikk inn for aksjonsenhet med AKP(m-l), kunne AIK lett få oppfylt sitt krav om å holde AKP(m-l) utenfor. AIK kan gjøre dette "ustraffet", uten å løpe noen politisk risiko. Dette er mulig fordi AKP(m-l) ikke har noen massebasis

i arbeiderklassen som AIK må ta hensyn til. Det finst idag heller ingen brei politisk bevegelse mot venstre i arbeiderklassen som presser fram kravet om enhet nedenfra, bare spredte strømninger. Resultatet blir at kravet om enhet 1. mai uttrykker et politisk ønske i noen av partiene på venstresida. Av rent valgtaktiske grunner har AIK funnet det opportunt å sette AKP(m-l) utenfor.

På den andre siden har den politiske praksisen til AKP (m-l) de to siste årene (MLG/SUF) vært vakkende og har ikke lagt grunnlaget for den tillit som er nødvendig for å skape aksjonsenhet. I vår har AKP(m-l) gitt inntrykk av å ville enhet nærmest for enhver pris med "den taktiske hovedfienden". På bakgrunn av tidligere praksis låter dette tvetydig. Dersom AKP(m-l) nå vil hyle opp om "antikommunistiske tendenser" i SF og AIK, så måtte de ha visst om dette også for ca. en måned siden. Hvorfor underslo de dette da? - Denne form for praksis kan umulig styrke tilliten.

Selv om valgalliansen ikke markeres direkte i toget til Sosialistisk Folkeallianse, er det klart at de valgtaktiske hensynene har betydd mye for AIKs steile holdning. Men valget har vært like mye bestemmende for AKP(m-l)s enhetsbestrebelsene. Aksjonsenheten 1. mai har for AKP(m-l) vært et ledd i bestrebelsene for en valgfront med SF, NKP og AIK. Glemme r vi dette, blir AKP(m-l)s enhetsbestrebelsene til 1. mai uforståelige på bakgrunn av den holdningen det har vist overfor SF og NKP tidligere år. Slik har både AIK og AKP(m-l) (m-l) stilt valgtaktiske hensyn først - hver på sin måte.

I Bergen har enhetsbestrebelsene tatt form av forhandlinger mellom partikontorene. Et medlemsmøte i Bergen SF gikk på et tidlig tidspunkt prinsipielt inn for enhet på hele venstresiden. Men dette har ikke fungert som noe sterkt press i forhandlingene med AIK. - Når AKP(m-l) ved hjelp av kunstige underskriftskampanjer, håndplukkede intervjuer i Klassekampen osv. prøver å framstille enhetsbestrebelsene som båret opp av press nedenfra, virekr dette tilslørende og skaper falske forestillinger.

KLASSEGRUNNLAGET FOR POLITIKKEN.

Denne måten å gå fram på for å markere 1. mai, må

forstås på bakgrunn av den politiske situasjonen i arbeiderklassen i Norge. 46,5 % stemte Ja til EEC. Dette ville ikke vært mulig uten at store deler av arbeiderklassen stemte for. Ca. 60 % av DNAs velgermasse stemte for. Parallelt med kampen mot EEC hadde vi stagnasjon og reallønnssenkning for store grupper med påfølgende politiske streikeaksjoner mot DNA-regjerings pris- og lønnspolitikk. Disse aksjonene smeltet likevel ikke sammen med kampen mot EEC selv om DNA- og LO-ledelsen var hovedmotstanderne i begge tilfelle. Den politiske aksjonen mot regjerings pris- og lønnspolitikk våren 72 hadde sitt utspring i klubben på BMV, Laksevåg. I Holen valgkrets, Laksevåg, som er et typisk arbeiderstrøk, var det Ja-flertall. - Dette og flere andre eksempler gir oss en pekepinn om hvor sterkt høyresosialdemokratiet grep på arbeiderklassen er. DNA- og LO-ledelsens politiske makt har en av sine viktigste forutsetninger i arbeiderklassens politiske passivitet og avmakt.

Spørsmålet om aksjonenhet 1. mai i Oslo er løst på en annen måte enn i Bergen. Dette henger sammen med at venstretendensene i en del lokale fagforeninger er sterkere. Disse progressive strømningene på grunnplanet har påvirket partiforhandlingene og gjort det mulig å arrangere et breitt sosialistisk enhetstog på faglig grunnlag. Fordi utviklingen på grunnplanet ikke er kommet så langt i Bergen som i Oslo, blir parti-forhandlingene om enhet 1. mai stående isolert, "hevet over" grunnplanet, og det oppstår lett splittelse.

På grunn av DNA- og LO-ledelsens politisk og ideologisk lammende grep på arbeiderklassen, mener vi det er svært viktig å markere motsetningene til høyresosialdemokratiet. I toget til Sosialistisk Folkeallianse kommer denne markeringen til uttrykk bl. a. i parolen om at sosialisme må inn i LOs formålsparagraf. Denne parolen har idag støtte i mange fagforeninger. Selv om den er vagt formulert og burde vært presisert med et tillegg om nei til klassesamarbeid, så trekker den likevel opp en viktig skillelinje mot høyre. Den vil kunne åpne for en debatt i fagbevegelsen som kan påskynde en bevegelse mot venstre. Fagbevegelsen kan bare bli en effektiv kamporganisasjon dersom den løsrides fra

AP's hegemoni og klassearbeidet med NAF og staten. Det sosialistiske perspektivet på kampen i fagbevegelsen mangler helt i tog til AKP(m-l). Fra dette hold har det til og med vært hevdet at kravet om en anti-kapitalistisk eller sosialistisk fagbevegelse vil "splitte" den enheten som finst i fagbevegelsen. Dette er nøyaktig det samme argumentet som LO-ledelsen selv har kjørt ut.

Opprettelsen av AIK er i denne sammenhengen viktig. Motsetningen mellom høyre- og venstresosialdemokratiet ble skjerpet under EEC-kampen, men stikker dypere enn til bare å gjelde synet på norsk medlemskap i EEC. Motsetningene gjelder også synet på fagbevegelsen. Opprettelsen av AIK må ses i sammenheng med de kollektive utmeldelsene av DNA. - Men det er svært usikkert om AIK vil bli et organ som kan samle venstreorienterte arbeidere og framskynde en brei bevegelse mot venstre i arbeiderklassen. Det finst idag ingen politiske organer som er i stand til å drive politisk og ideologisk massearbeid på grunnplanet og samtidig skaffe seg tillit i store deler av arbeiderklassen. Opprettelsen av det nye kommunistiske partiet har ikke endret noe på dette.

På den andre siden er SF's og NKP's oppfatning av politisk massearbeid blitt for mye bestemt av deres kroniske ønske om å få delta i parlamentarisk praksis. Den parlamentariske, "fredelige" veien til sosialisme har tilslørt nødvendigheten av ideologisk kamp i arbeiderklassen og har forhindret dem i å følge dette arbeidet opp i praksis. Vi vet at det innenfor disse partiene er tilstede en motsetning på spørsmålet om de to uforenligne veiene til sosialisme. KAG mener at 1. mai også må gi plass for en markering av denne motsigelsen, men i klassekampen på dagens politiske nivå ville det være sekterisme om denne motsigelsen skulle forhindre aksjonsenhet mellom kommunister og andre sosialister. Det ville være sekterisk om denne motsetningen skulle hindre noen i å fremme kravet om sosialistiske hovedparoler som ikke klart tar stilling til de to strategiene for sosialisme. Men det er nettopp dette AKP(m-l) ikke gjør. AKP(m-l) har "bestemt" at det ikke skal være slike paroler i "deres" tog. I Oslo har de "truet" med å trekke seg fra det faglige enhetstoget

dersom det kjørte fram slike allmenne hovedparoler. Nå blir det likevel sosialistiske hovedparoler i Oslo, og AKP(m-l) har heller ikke kunnet gjøre alvor av sine trusler.

HVA MÅ GJØRES 1. MAI I ÅR?

I den nåværende situasjonen er den viktigste taktiske oppgaven å framskynde en politisk bevegelse til venstre for DNA, en bevegelse som store deler av arbeiderklassen kan identifisere seg med. Det hadde selvsagt vært ønskelig om denne bevegelsen hadde vært revolusjonær. Men det er urealistisk å vente det nå. Selv om den i første omgang bare blir venstresosialdemokratisk vil den ha skapt en situasjon med politisk oppbrudd i arbeiderklassen som ville være en bedre ideologisk grobunn for en revolusjonær bevegelse. Det er i dette taktiske perspektivet vi må avgjøre vår tilslutning til de to togene.

Det har vært innvendt mot de allmenne sosialistiske parolene at de vil virke tilslørende. Vi tror at ut fra nivået av klassekampen idag, som ikke stiller motsetningene mellom de to veiene til sosialisme på dagsorden ville ikke slike paroler være tilslørende. Forutsetningen for tilsløring er at det fins en spennning i folkets bevissthet om de to veiene til sosialisme. Men denne spenningen er idag ikke tilstede. Det er viktigere å gjenreise tilliten til sosialismen etter at den er blitt underminert av stalinisme, McCarthyisme og høyressocialdemokrati i snart en mannsalder.

Grunnene til AKP(m-l)s høyredreining i spørsmålet om sosialistiske hovedparoler på arbeiderklassens internasjonale kampdag er den manglende basis i arbeiderklassen og det teoretiske forfallet. For å skaffe seg oppslutning 1. mai, legger det seg så langt til høyre som overhodet mulig.

Begge togene har med en allmenn parole om trygge arbeidsplasser uten at det framgår at dette bare er mulig under sosialismen. Her kan vi virkelig snakke om reformistisk tilsløring felles for begge.

Dette viser kort nødvendigheten av å styrke den ideologiske og teoretiske kampen, ikke bare i arbeiderklassen, men også i dens politiske organisasjoner, KAG vil arbeide for å styrke denne kampen.

KAG STØTTER SOSIALISTISK FOLKEALLIANSE

KAG har ikke vært med i forhandlingene om 1. maiopplegget. Selv om vi gjerne hadde sett at mye var annerledes, både når det gjelder framgangsmåten for å skape enhet og en del paroler, mener vi at det er riktig å støtte toget til Sosialistisk Folkeallianse.

Dette toget er det som nå best kan påskynde en bevegelse mot venstre i arbeiderklassen. Det har stilt paroler som ligger nærmest opp til det vi selv kunne tenkt oss å stille.

Kommunistisk Arbeidsgruppe, Bergen

|||||

SV, AKP og valget. Løpeseddel utgitt av KAG

KOMMUNISTISK ARBEIDSGRUPPE, Bergen, støtter SV ved valget av 3 hovedrunner. Selv om SV domineres av reformisme og de revolusjonære er i klart mindretall, kan SV komme til å tjene klassekampen på lang og kort sikt. - 1. SV stiller igjen sosialistiske paroler i framgrunnen på en relativt brei basis i arbeiderklassen, i motsetning til AKP (Rød Valgallianse). - 2. SV styrker den kortsiktige kampen og motstanden mot EEC. I en valg sammenheng er SV her det eneste realistiske alternativ. - 3. En stor SV-gruppe på tinget vil ha positive virkninger tilbake i arbeiderklassen. - De politisk mest aktive lagene i klassen vil følge våkent med i hva SV foretar seg på tinget. Hvis SV legger hovedvekten på sin egen politikk og om nødvendig ikke kvier seg for å kaste en DNA-regjering, vil dette utvikle motsetningene mellom høyre- og venstrekrefte i fagbevegelsen. Dette gir de revolusjonære bedre arbeidsbetingelser i fagforeningene. - Skulle SV derimot støtte en DNA-regjering for enhver pris, vil det påskynde den ideologiske kampen i og utenfor SV. Dette vil føre til større politisk avklaring med en viss basis i arbeiderklassen.

EEC-kampens hovedparole "forsvar norsk sjølrådrett" var i praksis et forsvar for norsk parlamentarisme. Alternativet var å overføre politisk makt til en "europæisk sentraladministrasjon". Den nasjonale parlamentarismen er en "lite rasjonell ordning" under tiltakende monopolisering. Verken SUF/MLG, SF eller

NKP maktet å få fram begrensningene i EEC-seieren, langt mindre klassekarakteren i den politiske realiteten bak hovedparolen. EEC-kampen ble i hovedsak utkjempet på småborgerskapets ideologiske premisser.

EEC-kampen viste klart at det ikke fans noen revolusjonær bevegelse i arbeiderklassen. Det var ingen konfrontasjon mellom borgerskapet og arbeiderklassen. Begge hovedklassene var splittet. Over 60 % av DNAs velgere stemte ja. De borgerlige partiene var splittet. DNA fikk en avskalling.

Sosialdemokratiets hegemoni har hatt sitt grunnlag i høykonjunkturen betinget av oppbygningen etter krigen. Denne konjunkturen er nå forbi. Krisetendensene merkes lettere. Staten må overta stadig større deler av omkostningene for å holde kapitalismen igang. Reallønnen synker eller stagnerer. "Anders Langes Parti" er et primitivt uttrykk for misnøyen med utviklingen. Fra-fallet fra DNA uttrykker det samme. Det er ikke gitt at den politiske utviklingen på denne bakgrunn vil bli progressiv. I denne situasjonen står SV for en klart progressiv tendens. SV vil trekke til seg de mest bevisste delene av arbeiderklassen. Arbeiderne som nå bryter med DNA og slutter seg til SV gjør ikke dette ut fra et øyeblikks innskyttelse. EEC/kampen utløste latente motsigelser i arbeiderbevegelsen og sveiset nær mange progressive arbeidere sammen. - Men SV er en sammensatt organisasjon med "parlamentarikere" og revolusjonære. Etter valget vil de indre motsetningene bli aksentuert. Dette er en nødvendig avklaring. Nettopp av denne grunn er det viktig at studentene stemmer på SV. Det er viktig å få de ideologiske motsetningene ut av en isolert studentverden. Jo større SV blir på tinget - desto bedre for utviklingen av motsetningene.

Skepsisen til DNA har økt, men ikke fått noe gjennombrudd. Dette er valgets sentrale betydning. En størst mulig aksjonsenhet mellom venstrekriftene mot DNA til valget er nå viktig.

SV føler fremdeles at det må "legitimere" seg overfor folk som nå driver bortfra DNA ved å løve dem en "arbeiderregjering". Dette vitner om sosialdemokratiets ideologiske grep og om det lave nivået i klassekampen. Av samme grunn vakler AKP mellom revolusjonære fraser, høyt hevet over kampen for dagskravene, og

revisionistiske forestillinge r om f. eks. trygge arbeidsplasser "for alle" under kapitalismen. (Partiprogrammet). En aksjonsenhet mot DNAs hegemoni må ikke tilsløre de prinsipielle, ideologiske motsetningene på venstresiden. Men AKP oppfordrer til ideologisk "våpenhvile" med SV foran valget og til "full enhet". Dette er tilslørende prinsipløshet.. Der som det ikke foregår en åpen ideologisk kamp innenfor aksjonsenheten, vil dens politiske grunnlag uvilkårlig dras mot høyre. AKPs snakk om "full enhet/samling" utvisker den viktige forskjellen mellom taktisk, betinget enhet (f. eks. ved valg) og prinsipiell, strategisk enhet. Slik overdriver AKP valgets betydning..

Om AKP ikke stiller til valg, ville dette være "kapitulasjon for de antikommunistiske kreftene" og "politisk sjølmord", sier det. Skal det virkelig ikke mere til før det nye partiet - "DEN NORSKE ARBEIDERKLASSENS ORGANISERTE, REVOLUSJONÆRE FORTROPP"

- ifølge dets eget prinsipprogram - stryker med?

- Samtidig oppfordrer AKP i juli "for siste gang" til "full enhet" og "våpenhvile" med de samme antikommunistene! - Den beste måten å isolere "antikommunistene" på ville være å gi SV en betinget støtte fra en frittstående posisjon som ikke forutsatte noe ideologisk knefall eller taushet. På denne måten ville AKP i praksis vist at det satte hensynet til utviklingen av klassekampen over hensynet til sin egen partisjävisme.

SV's og AKP's valgprogrammer for den kortsiktige kampen er stort sett like. Men skal noe oppnås i parlamentet, må det i alle fall velges noen representanter inn for disse sakene. Siden AKP (RV) ikke har reelle mandatsjanser og heller ikke tilfører den kortsiktige kampen noe politisk nytt, må partiet framtre for velgerne som de virkelige splittelsesmakerne. Hvis AKP tok konsekvensen av sin egen linje om å gi den kortsiktige kampen prioritet framfor de sosialistiske perspektivene, budde det på sine egne premissertrekke seg til fordel for SV. - AKP har selv en mistanke om at det ikke får mandater. Derfor må det kjøre fram den allmenne frasen om at "bare folkets egen kamp nyter". Også SV sier dette. Men hvis en først stiller til valg

på konkrete saker, er det bare kombinasjonen av representanter i parlamentet og kamp utenfor dette som har noen virkning. Men AKP (RV) vil ikke oppnå denne kombinasjonen, bare splitte stemmene og svekke oppbruddet fra DNA mot venstre.

Når AKP nå kjører ut mot Kommunistisk Arbeidsgruppe for at vi oppfordrer folk til å stemme på SV, samtidig som det selv oppfordrer "for siste gang" SV til enhet, er dette ren prinsippløshet. Det er altså AKPs stil
ling i eller utenfor en valgfront med SV som avgjør
om det er riktig å stemme SV eller ei - og ikke hen
synet til utviklingen av den faglige og politiske klasse
kampen. Partiet er alt.

Vi vil for "siste gang" oppfordre AKP til å trekke RVs lister og stemme SV.

DAGENS REVOLUSJONÆRE BEVEGELSE OG
TROTSKISMEN. Av Agim Popa. Oversatt fra
Albania Today nr. 5(6) 1972.

Utviklingen av arbeiderklassens revolusjonære bevegelse i vår tid nødvendiggjør, slik partiets sjette kongress pekte på, en stadig kamp mot såvel høyre-opportunisten til revisionistene (det er den viktigste kampen) som mot "venstristiske" tendenser og argumenter. Særlig må kampanjen rettes mot den farlige virksomheten til trotskistene, som har fornyet sin aktivitet i det siste.

I sin rapport til partiets sjette kongress sa kamerat Enver Hoxha: "De forskjellige anti-marxistiske retninger som trotskismen og anarkismen er vakt til live som aldri før. Ved infiltrasjon i ulike massebevegelser, særlig blandt ungdom og intellektuelle, forsøker de å fiske i rørt vann med det formål å avlede massene fra den riktige linja og å kaste dem ut i farlige eventyr som fører til alvorlige nederlag og desillusjonering."

Trotskismens fornyelse og dens årsaker.

Etter den 20. og særlig etter den 22. kongress i SUKP, der renegaten Krusjtjov startet sin ville anti-stalinistiske kampanje, begynte trotskismen, som hadde lidd svære nederlag og mistet all innflytelse over massene, å reise seg og gjenopppta sin undermerende virksomhet på bred basis. Deres giftige lære ble utbredd til mange land og områder i verden. Som sopp etter en regnskur vokste trotskistiske grupper og bevegelser opp i et stort antall i Europa, Amerika og andre steder. For øyeblikket, fra sekstiårene av, har trotskistene gruppert seg omkring fire hovedsentra: Det "Internasjonale Sekretariat", den såkalte "Marxist-revolusjonære retning" av den 4. internasjonale, det "Latin-amerikanske sekretariat" og den "internasjonale komite" i London som omfatter hovedsaklig britiske, amerikanske og kanadiske trotskistgrupper. Trotskistene i Vest-Europa er spesielt tallrike. For eksempel har atskillige grupper oppstått i Frankrike og driver sin lumske aktivitet; det Internasjonale Kommunistis-

ke Parti (PCI), som er den franske gren av 4. internasjonale; Ungdomsalliansen for sosialisme (AJS); Revolusjonær Marxistisk Allianse (AMR); Kommunistisk Forbund (LC); Arbeiderkampgruppa (LO) etc. Også i Spania er flere trotsistiske organisasjoner aktive. Det internasjonale kommunistiske parti, Det forente marxistiske arbeiderparti, Kommunistisk Aksjon-bevegelsen og Revolusjonære arbeideres parti (POR). I England er den trotskistiske organisasjonen Sosialistisk Arbeiderforbund (SLL) svært aktiv. Ulike trotskistgrupper har også begynt å røre på seg i flere andre land som Tyskland, Sverige, Belgia osv. I Asia gjelder det spesielt Ceylon og Japan.

Hva er grunnen til at trotskismen står fram med fornøyet kraft nettopp nå? De viktigste er følgende: På den ene siden den moderne revisjonismens forræderi, spesielt Krusjtsjovs revisjonisme, som forårsaket stor forvirring i den revolusjonære bevegelsen. Det er nettopp dette som har gitt trotskistene anledning til å kjøre fram med tilsynelatende "venstre"-slagord for å føre den revolusjonære bevegelsen på villspor.

På den andre siden er trotskismens fornyelse forbundet med at mellomliggende og småborgerlige lag rekrutteres til den revolusjonære bevegelsen i stor stil, særlig de forskjellige delene av småborgerskapet i byene, slik som småhandlerne, lavere og høyere funksjonærer, intellektuelle og studenter osv. Alle bringer med seg til den revolusjonære bevegelsen den ustabilitet som er typisk for småborgerskapet. Nettopp disse svingningene, denne småborgerlige ustabiliteten, tendensen til å bevege seg fra ett ytterpunkt til et annet, fra anarkisme og tøylesløs eventyrpolitikk til den ytterste høyreopportunisme og defaitisme, gir det gunstigste utgangspunktet for at trotskismen skal kunne blomstre og arbeide for sine egne kontrarevolusjonære mål.

For det tredje: I våre dager, når den revolusjonære bevegelsen er i stadig framgang, blir trotskismens utbredelse oppmuntret og støttet av borgerskapet med alle midler. Trotskistene har fordel av protestbevegelsen mot det kapitalistiske system i de brede lag av befolkningen, særlig blant ungdom og studenter,

og av deres alvorlige, men spontane, revolusjonære tilbøyeligheter. De forsøker så å føre denne bevegelsen på villspor med ultra-revolusjonære fraser, prøver å få den vekk fra den riktige revolusjonære linjen og kaste den ut i et politisk sjansespill som ikke rammer borgerskapet men fører til desillusjoner for bevegelsen selv. Dette er grunnen til at store forlag finansiert av borgerskapet i dag spryr ut Trotsiks verker og trotskistisk litteratur i store mengder.

Noen vesentlige trekk ved dagens trotskisme.

Hva karakteriserer dagens trotskisme? Behandlingen av dette problemet er - om enn summarisk - vesentlig for å forstå betydningen og rollen som denne anti-marxistiske retningen har under vår tids vilkår for utvikling av den revolusjonære bevegelsen.

Trotskismen i vår tid er hovedsaklig basert på de anti-marxistiske synspunkter, mål og metoder som Trotski selv utarbeidet i sin tid. Men den har, selv sagt, enkelte nye trekk som er avhengig av forhold og omstendigheter omkring dagens trotskistiske aktivitet. Hva vi har å gjøre med, er en blanding av enkelte kjente trekk med nye nyanser. Hensikten med denne artikkelen er ikke å trekke en historisk parallell mellom gårdsdagens trotskisme og den vi finner idag. Heller ikke er det å peke på forskjeller mellom dem, noe som kunne vært gjenstand for spesiell granskning. Her skal vi peke på noen av de grunnleggende hovedtrekk som karakteriserer synspunktene og aktiviteten til dagens trotskisme, uansett om disse var karakteristiske for tidligere trotskister eller ikke. Vi skal heller ikke gå inn på en sammenliknende analyse mellom de tallrike trotskist-gruppene og -retninger som ligger i stadig stridighet og polemikk med hverandre, men som forenes i sin kamp mot marxismen-leninismen og den revolusjonære bevegelsen. Vi skal derfor ta for oss noen generelle trekk ved den trotskistiske retningen.

Fra et filosofisk-metodologisk synspunkt er dagens trotsiksme, på samme måte som den gamle, karakterisert ved en ubegrenset subjektivisme som finner

sitt uttrykk blant annet gjennom den manglende evne til å ta i betraktning de objektive forhold som bestemmer utviklingen av den revolusjonære bevegelsen på nasjonal og internasjonal basis og karakteren og drivkraftene på de forskjellige stadier. De trotskistiske begrepene kan også karakteriseres ved en eklektisk eller utvelgende og pragmatisk ideologi, mangel på faste prinsipper, tillit til fullstendig motstridende begreper, skifting fra et ekstremt standpunkt til det motsatte, og forbund med de mest forskjellige retninger for å oppnå en eller annen kortsiktig fordel.

Fra et ideologisk-politisk synspunkt kan dagens trotskisme også karakteriseres framfor alt ved sin fiendtlighet mot marxismen-leninismen. Dette er et vanlig trekk både ved gammel og ny trotskisme. På et tidspunkt kom det til uttrykk gjennom Trotskis fiendtlige standpunkt overfor Lenin og leninismen. Senere fant den sitt uttrykk i fiendtligheten fra Trotskis og trotskistenes side mot Stalin, hans ideologi arbeid og lederskap.

I vår tid kommer denne fiendtlighet til syne ved at trotskistene prøver å bortlede oppmerksomheten til den revolusjonære bevegelsen fra kampen mot ddn moderne revisjonisme og føre den over på et anti-stalinistisk standpunkt. Trotskistene framstiller Stalins marxist-leninistiske revolusjonære linje i et fullstendig falskt lys og beskriver den som høyre-opportunisme. Og mens de glatter over eller sier et par generelle vendinger om kampen mot revisjonismen har de rettet hele sin ildkraft mot Stalin og "stalinismen", med anklager om at han har forrådt leninismens revolusjonens og sosialismens sak, at han har ført verdens revolusjonære bevegelse inn i et galt spor, at han har forårsaket nedgang for det revolusjonære oppsvinget i Vest-Europa, at han okkuperte og utplyndret folkedemokratiene etter den 2. verdenskrig etc. (P. Frank: "Den fjerde internasjonale", red. Maspero, 1969). De angriper også Mao Tsetung og hans tenkning, Kinas Kommunistiske Parti og den kinesiske revolusjonen (jfr. ovenfor, også: D. Avenas, A. Brossat: "Om anti-trotskisme", red. Maspero, 1971). På den andre siden er trotskistene fullt ut enige med dagens revisjonister på grunnleggende

spørsmål. Sammen med revisionistene angriper de Stalin og KKP og gir sin støtte til de forskjellige retninger innafør revisionismen. I 1948 uttrykte ledelsen i den 4. internasjonale og de organisasjonene som tilhørte den, sin støtte til de jugoslaviske revisionistene og utfoldet stor aktivitet for deres sak. (P. Frank: "Den fjerde internasjonale") I 1956 tok de standpunkt for den ungarske kontrarevolusjon og uttrykte sin misnøye med Imre Nagys "vaklende" standpunkt. (Ibid.) På samme måte slutter trotskistene seg til Sovjet-revisionistenes demagogi om "alle sosialistiske staters forente front mot USA-imperialismen". (ibid.) De nekter for at kapitalismen gjeninnføres i de revisionist-styrte land. (ibid).

Hva Lenin en gang sa om Trotski er fullstendig sant også for dagens trotskister: "...han går krokveier, er spekulativ, framstår som radikal mens han hjelper høyrekrefte så godt han kan.." Trotskistenes mål er å forene alle retninger, det være seg høyrekrefte eller "venstrister" mot den revolusjonære marxismen-leninismen, som de beskriver som "stalinisme".

Splittelsen i arbeiderklassens revolusjonære bevegelse står for et av de mest karakteristiske særtrekk og mål for dagens trotskister. Objektivt sett kunne man beskrive trotskismen i vår tid som et spesielt instrument i borgerskapets tjeneste for å splitte arbeiderbevegelsen, en splittelse som trotskistene prøver å gjøre til et hovedpoeng. Samtidig erklærer de seg åpenlyst som motstandere av enhet i arbeiderklassens rekker. En av lederne og ideologene innenfor dagens trotskisme, Pierre Frank, skriver: "Det som i virkeligheten er unormalt i arbeiderbevegelsen, er monolittismen, denne "enhet" som kveler hver eneste uavhengig politisk tanke innenfor rekken til dem som kaller seg marxister... Hvem som helst som går tilbake i arbeiderbevegelsens historie ser at denne er fullav kamp mellom retninger og tendenser i politisk og teoretisk opposisjon til hverandre. Dette er normalt, for framgang for revolusjonær virksomhet og tenkning kan ikke oppstå uten en stadig konfrontasjon av teorier, standpunkt og retninger med virkeligheten, og ennå tydeligere ettersom vi lever i en verden av uavbrytta for-

andringer hvor det "nye" kom og kommer til synne fra dag til dag." (P. Frank: "Den fjerde internasjonale", s. 60). Ifølge P. Frank er det såleis ikke tale om enhet i arbeiderbevegelsen, dens normale situasjon er kontinuerlig splittelse (!). Det følger klart av et slikt syn at den kohstante splittelse innenfor trotskistenes egne rekker, deres stadige oppdeling i et stort antall grupper og retninger som ligger i uopp holdelige forholdninger med hverandre, ikke bare er et uttrykk for deres deres svakhet og småborgerlige natur, men også for en taktikk som går ut på å så splid og nedbrytning innenfor den revolusjonære bevegelsens rekker.

De prinsippløses svingningene til "venstre" og høyre, snart enhet med de mest ekstreme høyreopportunister og snart med de mest ekstreme og eventyрpolitiske "venstre"elementer, er også et karakteristisk trekk ved trotskistenes holdning. De følger, for eksempel, på den ene siden en såkalt "entristsk" (innstrengnings-) politikk, dvs at trotskistiske grupper går inn i andre partier (inkludert høyresosialdemokratiske), mens de på den andre siden retter ville angrep mot antifascistiske folkefronter som de beskriver som "opportunistisk klassesamarbeidspolitikk". På den ene siden lovpriser trotskistene bruken av tilfeldige voldshandlinger, de støtter og oppmuntrer anarkistiske "venstrist"-bevegelser som mangler perspektiver og et klart revolusjonært program, noe som bringer forvirring og desillusjonering inn i den revolusjonære bevegelsen, slik som kaotiske opprør fra små væpna grupper, eller geriljaoperasjoner som ikke er basert på en brei organisert politisk massebevegelse. De ivrer for even tyрpolitikk og kuppmakeri, mens de på den andre siden anbefaler arbeiderbevegelsen en "strategi" og "taktikk" i kampen for sosialismen som er identisk med den reformistiske linjen til de revisionistisk høyrekrefte (P. Frank: "Den fjerde internasjonale", også K. Marrakis: "Om trotskisme", red. Maspero, 1971). Disse svingningene, blandingen av de mest høyrebetonte og de mest "venstristiske" oppfatninger er ikke bare et uttrykk for den grunnleggende småborgerlige naturen til den trotskistiske bevegelsen, men er også en måte til å bryte ned og skape forvirring i den revolusjonære bevegelsen.

Alt dette viser at den grunnleggende politiske karakteristikk ved dagens trotskisme, er - nå som før - revolusjon i ord, undergraving av den revolusjonære kampen i praksis.

De tidligere nevnte karakteristiske trekk som i dag, uansett nyanser mellom de ulike gruppene, kjennetegner den trotskistiske retningens ideer, standpunkt og aktivitet, kommer konkret til uttrykk gjennom behandlingen av en rekke problemer. Det er nødvendig å stoppe litt ved noen av dem for å se kort på i hvilke røtninger de forvrenger marxismen-leninismen og på hvilken måtetrotskistene prøver å forblinde arbeiderklassen og den revolusjonære bevegelsen og lede den på villspor i våre dager.

Hvordan trotskistene saboterer arbeiderklassens revolusjonære bevegelse idag.

Trotskistene spekulerer svært mye omkring paroler for revolusjonen og publiserer spesielt teorien om den "permanente revolusjon" som de selger på dørene som en utvikling av marxismen-leninismen. Men hva er innholdet i deres ultra-revolusjonære teorier, og hvem tjener på dem?

Teorien om den "permanente revolusjon" betyr at en nekter å se de forskjellige stadier ved revolusjonen under påskudd av dens uavbrutte utvikling. Dette var Trotskis synspunkt, og det deles av dagens trotskister. Det går ut på at dersom revolusjonen i hvert enkelt land skal utvikles, enten det er i de kapitalistiske stortatene eller i koloniene og halvkoloniene, så må den ikke være noe annet enn en ren proletarisk revolusjon, uten noe mellomstadium. "Hele den revolusjonære erfaringen fra dagens Vietnam", skriver trotskistene, "slår fast nødvendigheten av å forene den anti-imperialistiske kampen med den anti-kapitalistiske, anti-borgholige kampen, og nødvendigheten for de revolusjonære i kolonien å sette i gang den proletariske revolusjonen, dersom de ønsker å sikre muligheten til å gjennomføre de såkalte "nasjonale" oppgaver." (D. Avenas/A. Brosset: "Om anti-trotskisme", s. 75). Og videre: "... revolusjonen gjennomført i etapper har definitivt slått feil," "idag er det ingen mellomvei mellom kapitalens herredømme og proletariatets diktatur." (Ibid). Men å stille

spørsmålet på den måten betyr å se bort fra de objektive forholdene som bestemmer forholdene for en revolusjon med forskjellige stadier i sin utvikling, det betyr å innsnevre den sosiale basis for revolusjonen i disse landene, det betyr å så splid mellom de krefter som må forenes i den revolusjonære bevegelsen, det betyr til syvende og sist å sabotere den.

Mot disse hasardiøse argumenter fra trotskistene hevder marxist-leninistene nødvendigheten av en konkret analyse av revolusjonens utvikling i hvert enkelt land, uten å falle ut i stive og absolutte formler. Og når de objektive forhold og omstendigheter krever det, er en kombinasjon av revolusjon etappevis og den uavbrutte revolusjon under arbeiderklassens og dehs marxist-leninistiske partis ledelse en nødvendig forutsetning for å gjennomføre den anti-imperialistiske eller demokratiske revolusjon og gå videre mot den sosialistiske revolusjon.

Den trotskistiske teorien om den "permanente" revolusjon er også en teori om å neglisjere en nasjonal bevegelse i utviklingen av denrevolusjonære bevegelsen, en teori om å overvurdere den ytre faktor og se bort fra den indre som avgjørende for revolusjonen, og - i siste instans - en teori om å "eksportere" revolusjon. "Ideen om at revolusjonære bevegelser kan bygges opp på "nasjonal" grunn eller i "regional" isolasjon" - sier en av programerklæringene til den fjerde internasjonale ("Aktuell dialektikk for verdensrevolusjonen") - "har aldri spilt så grundig falitt som i en tid med interkontinentale ballistiske raketter og romferder". (P. Frank: "Den fjerde internasjonale") Og trotskistene D. Avenas og A. Brossat skriver: "De forskjellige land har nådd svært ulike stadier i sin utvikling, men er alle nært knyttet til hverandre, de er alle avhengig av hverandre - det er en ting vi må huske, for de siste nyvinningene i utviklingen av produktivkraftene hindrer oss i å gå tilbake til de nasjonale grensene." (ibid.) En slik behandling av spørsmålet fører i virkeligheten til at man oppgir revolusjonen i de enkelte landm og at man venter på forhold som skal kunne utvikle en "kjedreaksjon for verdensrevolusjonen". Men dette er i seg selv umulig på grunn av

den ujevne politiske og økonomiske utvikling av kapitalismen, en faktor som trotskistene ønsker å se bort fra. Derfor faller de også ut i ren subjektivisme.

Ved hjelp av sine argumenter og standpunkt vil trotskistene avlede og splitte drivkraftene i dagens revolusjonære prosess. I koloniene og halvkoloniene hvor arbeiderklassen ennå utgjør en relativt begrenset klasse og bøndene majoriteten i folket, aviser de i realiteten bøndenes revolusjonære muligheter ved å avvise revolusjonen etappevis. De atskiller bøndene og andre melomliggende lag fra arbeiderklassen med sine ultra-venstristiske paroler. Og i de utviklede kapitalistiske stater, der arbeiderklassen utgjør den avgjørende kraft i hver eneste sanne revolusjonære bevegelse, sprer dagens trotskister stadig det syn at i disse landene ligger slagkraften for revolusjonen hos de unge intellektuelle, studentene og skoleelevene. Dette blir også klart når en ser at den trotskistiske retningen hovedsaklig brøre seg blant studenter, mens dens innflytelse over arbeiderne er ytterst begrenset. På dette spørsmålet er altså trotskistene på linje med borgerlige ideologer av Marcuse-typen eller med høyre-revisjonister som Fisher og andre. Uansett hvor utviklet studentbevegelsen er, kan den bare spille en positiv og effektiv rolle i kampen for å knuse kapitalismen dersom den slutter seg til arbeiderklassens revolusjonære bevegelse og stiller seg under proletariatets og det proletære marxist-leninistiske partiets ledelse.

Mens de på den ene siden gjør et stort nummer av sine ultra-revolusjonære paroler, kommer de med argumenter ter angående behandlingen av de konkrete problemer som knytter seg til den revolusjonære bevegelsen, som er i full overensstemmelse med de moderne revisjonistene, om "strukturreformer", om at arbeiderne må delta i ledelsen for kapitalistiske foretak, osv. Trotskisten Mandel sier f. eks. at kampen for arbeiderkontroll i kapitalistiske land "skaper en situasjon med dobbelt statmakt"; at "behovet for arbeiderkontroll... peker mot å etablere en arbeidermakt, først på fabrikkgolvet og deretter over hele landet." Ifølge Mandel ville arbeiderne i Frankrike vunnet seier i mai-juni 1968 dersom de hadde fulgt følgende retningslinjer:

"Hadde de vært trenet gjennom tidligere år og måneder i arbeiderkontrollens ånd, ville de ha visst hva de skulle gjøre: Velge en komite i hvert foretak som skulle begynne å ta for seg regnskapsbøkene til arbeidsgiverne for selv å kalkulere utgiftene og selskapets overskudd av firmæts inntekter. De skulle også etablere stemmerett ved ansettelse og oppsigelse av arbeidere såvel som ved enhver forandring i arbeidsrutinen. De skulle skifte ut formenn som var oppnevnt av sjefen med valgte arbeidskamerater. ... Arbeiderne skulle kunne gå raskt fra arbeiderkontroll til arbeideradministrasjon. Men før man gjorde det skulle man kunn gjøre arbeidsgiverens vilkårighet, urettferdighet, forvirring og utplyndring overfor heile nasjonen, og organisere lokale, regionale og nasjonale kongresser med streikekomiteer og arbeiderkontroll-komiteer som skulle sikre arbeiderne den nødvendige organisatoriske støtte de trengte til selvforsvar mot den borgerlige staten og kapitalistklassen i det hele tatt."

(Sitert fra K. Mavrakis: "Om trotskisme") Og alt dette kan ifølge trotskistenes teorier gjøres under borgerskapets herredømme, mens det ennå er væpnet til tenene, uten å velte det, uten å ødelegge det borgerlige statsapparatet, uten å etablere proletariatets diktatur (!). Dette er en høyst åpenbar opportunistisk avvisning av revolusjonen.

Dagens trotskister og problemet med det proletariske partiet som fortropp.

Trotskistenes fiendtlige innstilling mot den revolusjonsære arbeiderbevegelsen både før og nå, må klart sees i sammenheng med synet på det proletariske partiet. Trotskismens syn på dette kan summeres opp slik:

Først og fremst hevder trotskistene at eksistensten av og lederskapet til det marxist-leninistiske partiet ikke er absolutt nødvendig i kampen for å velte borgerskapet og for sosialisme ns seier. Som trotskisten P. Frank sier i sin bok "Den fjerde internasjonale", forutsa Trotski selv i sine skrifter at "revolusjonen kan gjennomføres selv med en ledelse som ikke er revolusjonær marxistisk", selv om han så det som en fjern mulighet under ekstraordinære forhold. Frank hevder at etter

den 2. verdenskrig har dette skjedd flere ganger ("Den fjerde internasjonale"). Det er helt tydelig at på dette punktet er det ingen vesentlig forskjell i det hele tatt mellom trotskistenes synspunkt og det som jugoslavene, italienerne og andre moderne revisionister hevder. Det er barnelærdom at slike argumenter prøver å stille arbeiderklassen uten skikkelig ledelse og tjener bare til å underminere revolusjonen og holde arbeiderklassen i kapitalistisk slaveri.

Dernest er trotskistene mot det marxist-leninistiske partiets udelte lederskap etter at arbeiderklassen har tatt makten. Sammen med forskjellige bürgerlige og revisionistiske høyre-ideologer går de inn for flerpartisystemet under sosialismen. Slik skriver trotskisten P. Frank i den forbindelse: "I et samfunn som befinner seg i overgangen til sosialisme vil arbeiderklassen fremdeles være lite samlet i lang tid framover, i den utstrekning forskjellige grupper vil ha forskjellige syn på forholdet mellom sine daglige krav og sine langsiktige interesser. På den måten vil det være plass for ulike partier i dette overgangssamfunnet, noen av reformistisk karakter, andre av mer revolusjonær karakter." (Ibid.) Det blir altså spørsmål om flere såkalte arbeiderpartier som utelukker arbeiderklassens fortropp-parti og dets lederskap, grunlagt på marxismen - leninismens teori. Men under slike forhold blir et ekte proletarisk diktatur også umulig, og dette regner trotskistene med. Det faktum at de har ført og vil fortsette å føre en frenetisk kampanje mot det "stalinistiske" sovjet-systemet som utviklet de grunnleggende trekk ved proletariatets diktatur, er det tydeligste eksempel på deres toylesløse fiendskap mot et diktatur av proletariatet.

For det tredje går trotskistene inn for "verdensrevolusjonen" og undervurderer den indre, nasjonale faktor i utviklingen av den revolusjonære bevegelsen, og slik undervurderer de også det proletariske partiets rolle på naajonal gunn og . snakker om "verdenspartiet".

Siden det ikke eksisterer "sosialisme i ett land", sier

de, "kan redskapet for verdensrevolusjonen bare være et verdensparti" (P. Frank: "Den fjerde internasjonale") Dette betyr i virkeligheten å eliminere det proletariske partiets virkelige rolle, for verdensrevolusjonsprosessen kan under dagens forhold bare utvikle seg gjennom seire for revolusjonen i hvert enkelt land, på nasjonal basis, der det proletariske partiet i hvert enkelt land må ha den ansvarlige ledelsen.

For det fjerde er trotskistene innbitte motstandere av de leninistiske normene for det indre livet i det proletariske partiet selv om de i ord hevder å være de eneste levende arvinger av Lenin. Under påskudd av "demokrati" og "tankefrihet" går de særlig mot prinsippet om sentralisme og enhet i lære og handling, imot den jernharte proletariske disiplinen i partiet som er nødvendig for at det skal være noe mer enn en utflytende og organisasjonsløs klubb for endeløse diskusjoner, ute av stand til noen slags effektive revolusjonære handlinger. Det indre demokratiet blir forvandlet til et middel til å villedе og likvidere partiet. Det leninistiske partiet ble i sin tid beskrevet av Trotski som et "kaserne-styre" og de leninistiske normene som byråkratiske og diktatoriske. I følge Trotski skulle partiet være et prinsippløst forbund av alle fraksjoner og retninger som kalte seg sosialistiske eller kommunistiske. (Jean Jacques Marie: "Trotskismen") Dagens trotskister hevder også retten til fraksjonsvirksomhet og støtter "diskusjonsfrihet og retten til å danne grupper som, dersom de ikke er tilstede, vil hindre sann politisk aktivitet i basis" (P. Frank: "Den fjerde internasjonale"). Også på dette spørsmålet er trotskistenes stilling identisk med høyrefløyen av revisjonister som Garaudy og Fisher, eller med "venstristiske" grupperinger av typen "Il Manifesto", som åpent (og ikke på en kamuflert måte slik som trotskistene) går imot de leninistiske teser om partiet.

Fakta beviser at dagens trotskister er en svoren fiende av arbeiderklassens og folkets revolusjonære bevegelse. De er et farlig våpen i borgerskapets og imperialistenes hender til å så forvirring i denne bevegelsen, til å splitte og undergrave den. Derfor er under dagens

forhold kampen for å avsløre og ødelegge den trotskistiske retningen en ting som haster for at arbeiderklassens revolusjonære bevegelse skal utvikle seg.
Det er en oppgave for alle marxist-leninister.

Det vil være en lang og komplisert ideologisk og politisk kamp å avslørefalskheten og den sanne kontraprevolusjonære karakteren hos den trotskistiske lære og syn i samband med de ulike problemer som dagens revolusjonære bevegelse stirr med. Men utelukkende en slik kamp vil ikke være nok.

Nederlag for trotskismen henger uatskillelig sammen med de marxist-leninistiske partienes kamp mot den moderne revisjonismen og først og fremst den moderne revisjonismens forsøk på å skape forvirring i dagens revolusjonære bevegelse. Det er også dette som har skapt vilkårene for trotskismens fornyelse. Det må også gjøres klart for arbeiderne og resten av folket at det er et stort gap mellom revisjonistene og marxismen-leninismens sanne sosialisme, for at en skal kunne hindre trotskistene i å spre seg.

Men den avgjørende faktor for seierrik kamp mot trotskismen er den videre utvikling av den marxist-leninistiske bevegelsen i seg selv, at det i hvert land utarbeides et riktig program for revolusjonær kamp, at de marxistiske partier trenger dypt ned i massene og gir dem en skikkelig rettledning og mulighet til å frigjøre fra trotskismens innflytelse de ærlige revolusjonære elementer som trotskismen har ført på avveier.

skriftserie 4

KAG - Bergen hevder at bøndene er reaksjonære, at ML - bevegelsen hadde en høyreopportunistisk linje i kampen mot EEC og at det er galt å gå inn for breie fronter. Ved stortingsvalget 1973 støttet KAG SV. Her blir KAGs politikk framstilt både gjennom fyldige utdrag fra KAG - dokumenter og gjennom at KAGs synspunkter kritiseres ut fra et marxist-leninistisk standpunkt.

MATERIALISTEN, som utgis av AKP(m-l) ved universitetet Oslo, er et tidsskrift for teoretisk debatt. I tillegg til vanlige nr. gir Materialisten også ut egne hefter med polemikk mot feilaktige og opportunistiske retninger i teorien.

SKRIFTSERIE - nr. 2 vil ta for seg KUL ved universitetet i Oslo.

* ISBN 82-7094-062-3